STAR WARS

JEDI APPRENTICE

Jude Watson

CALEA NESIGURĂ

JUDE WATSON

JEDI APPRENTICE
CALEA

NESIGURĂ

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Jude Watson
Jedi Apprentice – The Uncertain Path
2000

Jude Watson

Este o cunoscută scriitoare specializată în epoca de început a seriei Star Wars.

Colaborarea cu Lucas-Books a început cu Star Wars Journal: Captive to Evil – Jurnalul Prinţesei Leia Organa. De atunci, Watson a scris povestiri pentru seria de reviste Star Wars: Jedi Apprentice precum şi „Jurnalele” Reginei Amidala şi Darth Maul.

Obi-Wan Kenobi nu mai este Jedi. A ales în schimb să facă parte din revoluţia de pe planeta Melida/Daan.

Maestrul său, Qui-Gon Jinn, s-a întors pe Coruscant, unde necazurile abundă în interiorul Templului Jedi.

Obi-Wan se bucură de tovărăşia prietenilor săi, ceilalţi lideri ai revoluţiei.

Împreună, au putere – poate prea multă putere. Pe măsură ce revoluţia continuă, prietenii devin duşmani şi calea lui Obi-Wan devine din ce în ce mai nesigură.

Qui-Gon nu mai este alături de el să-l ajute.

Obi-Wan este singur.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Obi-Wan Kenobi păşea printre rândurile de morminte dintr-un tunel aflat sub oraşul Zehava. Deasupra capului său, începuse bătălia. Zgomotul exploziilor era înăbuşit. Dar, de fiecare dată când Obi-Wan auzea zgomotul surd al unei torpile protonice, trebuia să se stăpânească să nu tresară. Imaginaţia îi putea furniza distrugerile provocate de dispozitivul exploziv. Inamicul avea nave de luptă şi forţele terestre ale *Tinerilor* erau bombardate.

În jurul lui, formele altor morminte se profilau neclar în întuneric. *Tinerii* îşi stabiliseră sediul în tunelurile de sub oraş. Aleseseră ca sediu central spaţiul boltit al unui mausoleu antic.

— Obi-Wan, stai jos, vorbi prietena sa Cerasi. Mă ameţeşti.

În momente de criză, Cerasi era întotdeauna calmă. Nield, un băiat înalt, subţire şi cu ochi întunecaţi, era mai serios. Obi-Wan le putea vedea încordarea pe feţe. Nu-şi mai putea aminti ultima dată când mâncaseră sau dormiseră. Luptau la suprafaţă de peste paisprezece zile. Acum aşteptau veştile care păreau că nu mai veneau.

Cei trei îi conduceau pe *Tineri* în încercarea lor de a aduce pacea pe planeta Melida/Daan. Războiul lor cu *Bătrânii* era un alt război în sângeroasa istorie a Melidei/Daan. Planeta fusese sfâşiată de conflicte timp de secole, în care cele două triburi, Melida şi Daan, luptaseră pentru control. *Tinerii* cereau, în sfârşit, pace.

Bătrânii refuzaseră, iar acum copiii Melidei/Daan luptau pentru a-şi salva planeta. Obi-Wan nu crezuse niciodată într-o cauză mai mare. Din cauza asta îşi abandonase antrenamentul

Jedi. După ce se străduise să devină Padawanul marelui Cavaler Jedi Qui-Gon Jinn, acum îi întorsese spatele ca să lupte pentru pace pe o planetă ciudată. Uneori, nu-i venea să creadă că luase decizia asta.

Apoi se uita la prietenii săi şi îşi amintea de ce o luase. Nu se simţise niciodată la fel de aproape de nimeni, aşa cum se simţea de Nield şi Cerasi.

Ochii verzi şi cristalini ai lui Cerasi străluceau pe faţa ei plină de murdărie şi sudoare. Bătu cu palma un spaţiu de pe mormântul unde stătea cu Nield.

— Sunt sigură că Mawat va elibera tunelul către portul spaţial în orice moment, îl asigură ea pe Obi-Wan.

— Trebuie, spuse Obi-Wan îngrijorat, în timp ce lua loc între ei. Trebuie să lovim atunci când navele de luptă sunt realimentate. E singura noastră şansă.

Obi-Wan fusese cel care observase că flota de nave de luptă ataca în acelaşi val. Cea mai mare parte a armelor avansate de pe Melida/Daan trebuiau să fie în permanenţă reorganizate şi reamenajate. Luptaseră atât de mult încât echipamentul era uzat. Navele îmbătrânite trebuiau realimentate şi verificate frecvent. Şi greşeala *Bătrânilor* era că îşi alimentau întreaga flotă la acelaşi timp.

Ceea ce însemna că erau vulnerabili.

Planul lui Obi-Wan era să invadeze portul spaţial, cu o echipă mică, în timpul procesului de realimentare. În timp ce un membru al echipei dezactiva convertoarele de putere ale navelor de luptă, ceilalţi stăteau de pază. Dacă începea o bătălie, primul lor obiectiv era să distragă atenţia paznicilor.

Era riscant, dar dacă aveau succes, victoria ar fi fost asigurată.

Recent, *Generaţia de Mijloc* oferise *Tinerilor* sprijinul ei. Vor forma o alianţă, dar numai dacă se întrevedea victoria. Dacă *Tinerii* câştigau sprijinul puţinilor oameni care mai rămăseseră din *Generaţia de Mijloc*, *Bătrânii* ar fi depăşiţi numeric.

Mawat, liderul *Tinerilor Recuperatori*, lucra acum pentru a extinde un mic tunel lateral până la puţul electric al portului spaţial. De acolo vor putea intra în port printr-un grătar din podea.

— Tot ce ne trebuie este momentul corect şi ceva noroc, spuse Cerasi.

Obi-Wan rânji.

— Cine, noi? Nu avem nevoie de noroc.

— Toată lumea are nevoie de noroc, se răsti Nield înapoi.

— Nu noi.

Îşi întinseră palmele unul către celălalt, cu mâinile pe cât de aproape puteau, fără să se atingă. Gestul era un ritual pe care îl dezvoltaseră în urma numeroaselor bătălii din ultimele săptămâni.

Deodată, o fetiţă mică şi zveltă năvăli în încăpere.

— Mawat spune că a terminat.

— Mulţumesc, Roenni, spuse Obi-Wan, ridicându-se în picioare. Tu eşti gata?

Ea dădu din cap şi ridică o pereche de instrumente de tăiere cu fuziune.

— Sunt gata.

Ura să o implice pe Roenni. Era mai tânără şi neobişnuită cu luptele, dar tatăl ei fusese mecanic de nave de luptă. Crescuse în jurul tuturor tipurilor de nave disponibile. Ştia să folosească un instrument de tăiere cu fuziune şi ştia şi cum să dezactiveze un convertor de putere. Obi-Wan miza pe faptul că era mică şi agilă. Se putea strecura în navele de luptă prin cala de marfă de dedesubt. Cu ceva noroc, ar fi putut să o facă fără să fie văzută.

Obi-Wan, Nield, Cerasi şi Roenni se grăbiră prin tuneluri. Când ajunseră în noul tunel, imediat sub portul spaţial, se mişcară mai atenţi. Acum erau direct sub paznici. Mawat veni spre ei. Faţa lui slabă era complet acoperit de praf şi noroi. Hainele îi erau murdare.

— A durat mai mult pentru că a trebuit să lucrăm în linişte, le murmură el. Dar, hei, veţi ieşi chiar în spatele rezervoarelor de alimentare. Trei dintre nave sunt aliniate lângă rezervoare. Două sunt aproape de intrare. Sunt doar doi droizi utilitari şi şase paznici. Cel puţin, la naiba, nu se vor aştepta să veniţi de jos.

Aminteşte-ţi, Padawan, când eşti depăşit numeric, surpriza este cel mai bun aliat al tău. Vocea calmă a lui Qui-Gon pătrunse în mintea lui Obi-Wan, scobind prin reţinerile sale ca un râu răcoros. Simţi un fior. Nu mai efectuase niciodată o astfel de operaţiune fără Maestrul său lângă el. Obi-Wan se întinse către Forţă. Va avea nevoie de ea în asta luptă. Dar Forţa

alunecă pe lângă el ca o creatură marină nevăzută care se ştergea de el şi apoi pleca mai departe. Nu o mai putea ajunge sau invoca. Nu mai putea decât să-şi imagineze marea ei putere. Forţa îl părăsise.

Să te lase, Forţa nu poate. Este constantă. Dacă să o găseşti, nu poţi, să priveşti înăuntru, nu în afară, tu trebuie.

Da, Yoda, gândi Obi-Wan. Ar trebui să mă uit înăuntru. Dar cum aş putea face asta când sunt în mijlocul unui război?

— Obi-Wan? Cerasi îi atinse umărul. Este timpul.

Obi-Wan îndepărtă cu grijă grătarul. O ridică pe Roenni şi apoi o urmă. Cerasi se căţără cu agilitatea ei obişnuită. Nield urcă puţin mai stângaci, dar fără să facă zgomot. Se ghemuiră în spatele rezervoarelor de alimentare. Droizii utilitari munceau din greu pentru a alimenta navele, nebăgându-i în seamă. La fel şi paznicii care stăteau la intrarea în portul spaţial, cu spatele la grătar. Obi-Wan dădu din cap către prima navă de luptă şi Roenni se strecură pentru a urca în ea prin cală.

Erau doar cinci nave de luptă. Trei erau parcate una lângă alta. Cu ceva noroc, Roenni le putea dezactiva rapid şi în linişte. Problema ar fi fost să ajungă la ultimele două, care erau parcate ceva mai aproape de intrare... şi de paznici.

Cerasi, Nield şi Obi-Wan urmăriră nerăbdători, cu armele pregătite, în timp ce Roenni alerga de la o navă la alta. După cea de-a treia, scoase capul din navă şi făcu un semn către grup. Acum era acum!

Obi-Wan se aplecă aproape de Cerasi şi Nield.

— Voi merge cu Roenni, şopti el. Nu voia să o trimită pe fată singură în cealaltă parte a hangarului. Să sperăm că paznicii nu se vor întoarce. Ne acoperiţi.

Prietenii lui dădură din cap. Obi-Wan trecu în linişte pe lângă cele trei nave de luptă, ţinându-se departe de droizii utilitari. Ajunse imediat lângă Roenni. Ochii întunecaţi ai fetei erau temători când se uită la spaţiul pe care trebuia să-l parcurgă.

El îi strânse umărul pentru a o linişti, iar ea dădu din cap cu mai multă încredere. Străbătură spaţiul gol, alergând repede şi în tăcere.

Ar fi putut reuşi dacă un droid utilitar nu ar fi intrat într-un butoi de combustibil gol, care se rostogoli zgomotos pe podea şi ajunse să se oprească la câţiva centimetri de picioarele lor. Unul

dintre paznici se întoarse. Obi-Wan văzu surpriza de pe chipul său când îi observă pe cei doi invadatori.

— Hei! strigă gardianul.

În fracţiunea de secundă care îi fu necesară paznicului ca să recunoască pe deplin ameninţarea, Obi-Wan se mişca deja. Îi dădu lui Roenni un impuls spre navele de luptă, apoi alergă spre o grămadă de cutii de depozitare din duroţel. Făcu un salt enorm şi ateriză pe ele, apoi folosi elanul pentru a se arunca asupra paznicului. Când focul de blaster izbucni pe lângă capul lui, îşi dori cu ardoare să mai aibă sabia de lumină. I-o dăduse lui Qui-Gon ca să o ducă înapoi la Templu.

Numai Jedii putea purta săbii de lumină.

Putu vedea gura gardianului deschizându-se surprinsă în timp ce Obi-Wan se lansa spre el, cu picioarele înainte. Îl doborî, apoi îi luă blasterul. Al doilea gardian se întoarse exact la timp pentru a-l vedea pe primul căzând. Obi-Wan se întorcea deja, lovindu-l pe gardian în bărbie. Paznicul căzu, lovindu-şi capul de podeaua de piatră. Puşca lui blaster alunecă pe podea, iar Obi-Wan sări înapoi spre Nield. Nield şi Cerasi începuseră deja atacul, trăgând în paznici.

Cei patru gardieni rămaşi se împrăştiară. Toţi purtau armuri din plastoid, dar nu risca nimeni cu focul de blaster. Trăgeau în timp ce alergau, şi Obi-Wan sări înapoi după cutii pentru a se adăposti.

Nield şi Cerasi i se alăturară o fracţiune de secundă mai târziu.

— Probabil că au solicitat ajutor prin comunicatoare, spuse Cerasi sumbră în timp ce ţintea spre gardieni, care se ghemuiseră în spatele unei grămezi de plutitori dezmembraţi.

Trase rapid peste capul unui gardian care încerca să-i ia la ţintă.

Obi-Wan o văzu pe Roenni semnalând frenetic de la nava de vânătoare.

— Trebuie să o acoperim pe Roenni, le spuse celorlalţi. Continuaţi să trageţi.

Păstrară un flux rapid de salve blaster. Roenni trecu pe sub burta unei nave de luptă şi sări în următoarea.

— Ultima, spuse Obi-Wan.

Doi gardieni se despărţiră brusc de ceilalţi şi se năpustiră spre ambele părţi ale portului spaţial, ascunzându-se în spatele

stâlpilor pentru a se adăposti.

— Încearcă să ajungă în spatele nostru! îi alertă Obi-Wan pe Cerasi şi Nield.

Apoi fugi spre celălalt capăt al cutiilor de depozitare, ţinându-se la adăpost. Roenni nu văzuse manevra gărzilor. Sări jos de pe ultima navă de luptă în acelaşi moment în care paznicul din spatele stâlpului ieşi la iveală pentru a trage.

Obi-Wan îl văzu observând-o pe tânăra fată, întorcându-se şi ţintind. Disperat, Obi-Wan se întinse spre Forţă. De data asta, o simţi crescând în jurul lui. Întinse mâna şi blasterul zbură din mâna paznicului surprins. Focul blasterului se pierdu şi lovi inofensiv peretele. Roenni se ridică, paralizată de frică. Obi-Wan veni imediat lângă ea, în timp ce Cerasi şi Nield îi ţineau pe gardieni sub un baraj continuu de salve de blaster. Panica apăru în ochii lui Roenni când se uită la Obi-Wan.

— Sunt chiar aici. Obi-Wan o privi în ochi, sperând să-i îndepărteze frica. Nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic.

Ochii căprui ai lui Roenni se limpeziră. Încrederea îi alungă frica.

Dar Cerasi şi Nield nu-i puteau reţine pe gardieni pentru totdeauna. Erau expuşi. Obi-Wan văzu butoiul de combustibil gol pe care îl răsturnase droidul. Se întinse cu Forţa. Nu se întâmplă nimic.

Niciodată nu pleacă. Mereu acolo, este.

Obi-Wan gemu. Chiar crezi asta, Yoda? Nu şi pentru mine!

Focul de blaster lovi fuzelajul navei de luptă deasupra capului său. Obi-Wan o împinse pe Roenni în jos. Ţinându-şi corpul aplecat peste al ei, fugiră, cocoşaţi, până la butoi. Nu era cea mai bună protecţie, dar ar fi trebuit să fie suficient.

— Va trebui să ne târâm, îi spuse lui Roenni. Păstrează-te în spatele butoiului.

Roenni se târî în faţa lui în timp ce el împingea butoiul, în mod constant, spre Nield şi Cerasi. Focul de blaster lovi metalul. Obi-Wan o simţi pe Roenni tremurând. Când ajunseră la grămada de cutii de marfă, ea se strecură în spatele lor, uşurată.

Obi-Wan rostogoli butoiul uriaş spre gardianul din faţă. Acesta fu lovit în genunchi şi căzu înapoi, în gardianul din spatele lui. Intrară în linia de tragere a celorlalţi gardieni. Cei patru prieteni profitară de moment şi fugiră, trăgând din mers.

Ajunseră în siguranţă la rezervoarele de combustibil. Cerasi era cea mai agilă dintre toţi. O împinse pe Roenni prin gaură, apoi o urmă. Cu un ultim foc de blaster, Nield sări jos. Obi-Wan alunecă prin deschizătură, apoi aruncă dispozitivul exploziv temporizat.

— Fugiţi! ţipă el.

Fugiră cu toţii spre siguranţă – şi apoi tancul de combustibil explodă, luând cu el cea mai mare parte a hangarului.

— Asta ar trebui să-i ţină ocupaţi, le spuse celorlalţi.

Nield îl contactă pe Mawat prin comunicator.

— S-a făcut, spuse el. Bătrânii nu mai au nave de luptă. Puteţi contacta *Generaţia de Mijloc*.

Vocea lui Mawat trosni peste legătura de comunicaţii. Deşi transmisia era slabă, îi auziră veselia.

— Cred că tocmai am câştigat războiul! strigă el.

* * *

Sabia de lumină coborî, ratându-l la milimetru. Qui-Gon sări într-o parte, surprins. Lovitura venise de nicăieri. Nu fusese atent. Se întoarse, ridicând propria sabie în poziţie de apărare. Adversarul său pară lovitura, apoi se răsuci pentru a ataca din stânga lui. Săbiile de lumină se loviră, bâzâind. Deodată, adversarul său îşi schimbă jocul de picioare şi se mişcă spre dreapta. Qui-Gon nu se aşteptase la o asemenea mişcare, iar eschiva sa fu întârziată. Sabia îl lovi peste încheietura mâinii. Arsura nu însemna nimic în comparaţie cu supărarea pe care o simţi faţă de sine.

— A treia rundă asta este, strigă Yoda de pe margine. Să vă apropiaţi din colţuri opuse, voi ar trebui.

Qui-Gon îşi şterse fruntea cu mâneca. Când acceptase să ia parte la exerciţiul de antrenament cu studenţii avansaţi din Templu, nu se aşteptase să fie atât de greu. Putea auzi murmurul spectatorilor studenţi în timp ce Bruck Chun se înclină şi se retrase în colţul lui. Bruck se descurca mai bine decât se aşteptase oricine. Reuşise să treacă de toate cele şase runde dinainte, având adversari diferiţi.

Acesta era ultimul său meci.

Qui-Gon îşi aminti de Bruck de la ultima sa vizită la Templu. Băiatul cu părul alb se luptase cu Obi-Wan într-un meci

lung şi dur. Cei doi băieţi erau rivali acerbi. Luptaseră furioşi unul cu celălalt şi cu dorinţa de a câştiga aprobarea lui Qui-Gon. Qui-Gon fusese impresionat de abilităţile lui Obi-Wan, dar nu şi de furia lui. Privind lupta lui Obi-Wan, Qui-Gon fusese hotărât să nu-i ia ca Padawan pe promiţătorul băiat. De ce nu-şi ascultase instinctele?

Qui-Gon îşi focusă atenţia asupra prezentului. Trebuia să se concentreze. Abilităţile de luptă ale lui Bruck se îmbunătăţiseră enorm. Duelul ar fi trebuit să fie uşor pentru Qui-Gon, dar găsi că îi era greu să lupte, fiind distras. Bruck îl surprinsese pe Qui-Gon de mai multe ori. Băiatul luptase îndârjit, fără să obosească şi profita repede de momentele de lipsă de concentrare ale lui Qui-Gon.

Bruck îl ocoli, ţinând sabia în poziţie defensivă. Săbiile de antrenament erau setate la putere redusă. O lovitură ar fi provocat o înţepătură, nu o vătămare. Pe podea erau împrăştiaţi câţiva bolovani pentru a face terenul neuniform. Luminile erau menţinute la jumătate din putere pentru a spori dificultatea.

O lovitură la gât ar fi hotărât câştigătorul.

Qui-Gon îl privi pe Bruck, aşteptând să facă următoarea mişcare. Bruck începu să se estompeze spre stânga. Qui-Gon remarcă felul în care i se strânseră mâinile pe sabie. Nerăbdarea fusese întotdeauna slăbiciunea lui Bruck, la fel cum fusese şi a lui Obi-Wan...

Nerăbdarea fostului său Padawan îl băga oare în necazuri pe perfida lume Melida/Daan?

Qui-Gon văzu prea târziu fulgerul sabiei de lumină. Bruck folosise un truc simplu, un truc care nu ar fi trebuit să-l păcălească niciodată. Inversase direcţia. Lovitura căzu în timp ce Bruck sărea prin aer, răsucindu-se pentru a veni în partea opusă a lui Qui-Gon. Lovitura rată gâtul lui Qui-Gon la un fir de păr. Qui-Gon se lăsă în jos şi primi o lovitură puternică în umăr. Se clătină, auzindu-i pe privitori icnind. Se săturase de toate astea. Se săturase de propria sa neatenţie.

Era timpul să-i pună capăt.

Qui-Gon îşi lăsă corpul să greşească, păcălindu-l pe Bruck. Băiatul îl atacă prea nerăbdător, cu echilibrul precar. Qui-Gon se învârti şi atacă. Bruck se dădu înapoi, surprins. Flutură sabia spre Qui-Gon. O altă greşeală.

Qui-Gon dădu următoarea lovitură cu toată puterea. Bruck

aproape că scăpă sabia, iar Qui-Gon folosi avantajul. Atacă, sabia fiindu-i acum doar o ceaţă în lumina slabă. Tăind, parând, întorcându-se pentru a-l ataca pe Bruck din unghiuri diferite, Qui-Gon îl forţă pe băiat până într-un colţ. Murmurele pe care le auzea acum de la privitori erau de apreciere pentru priceperea sa ca Maestru. Qui-Gon le ignoră. Bătălia nu se încheia până la înfrângerea finală. Bruck încercă un ultim asalt, dar băiatul era obosit. Lui Qui-Gon nu îi fu greu să-i zboare arma din mână lui Bruck şi să atingă uşor gâtul băiatului cu capătul propriei sale arme.

— Punct final, este, anunţă Yoda.

Cei doi schimbară plecăciunile obişnuite şi se priviră în ochi. La sfârşitul meciurilor, fiecare Jedi arăta respect faţă de oponent şi recunoştinţă pentru lecţia primită, indiferent dacă pierdea sau câştiga. Qui-Gon luptase astfel de multe ori.

Uneori, studenţii Jedi nu îşi puteau controla frustrarea sau furia în timpul plecăciunii ritualice. Dar în privirea calmă a lui Bruck, Qui-Gon văzu doar respect. Asta era o îmbunătăţire. Dar mai văzu şi alte lucruri. Curiozitate. Dorinţă.

Bruck avea să facă treisprezece ani în câteva zile. Încă nu fusese ales ca Padawan. I se termina timpul. Cel mai probabil se întreba dacă Qui-Gon îl va alege ca Padawan. Qui-Gon ştia că toată lumea se întreba asta. Profesorii, elevii, chiar şi Consiliul. De ce se întorsese la Templu? Venise ca să aleagă un alt ucenic?

Qui-Gon se întoarse de la privirea speculativă a lui Bruck. Nu va mai alege niciodată un Padawan.

Îşi puse sabia de lumină la brâu. Bruck o puse pe a sa în rastelul unde îşi lăsau elevii seniori armele după antrenament. Qui-Gon trecu repede prin vestiar şi activă uşa *Camerei celor O Mie de Fântâni*.

Simţi uşurat răcoarea aerului. În sera enormă era întotdeauna răcoritoare. Sunetul curgerii apei şi numeroasele nuanţe de verde îi linişteau spiritul agitat. Putea auzi curgerea micilor fântâni cuibărite între ferigi, precum şi tunetul blând al cascadelor mai mari de pe cărări. Qui-Gon întotdeauna găsise grădina liniştitoare. Spera că acum îi va calma inima dezlănţuită.

Confidenţialitatea era foarte respectată în Templu. Qui-Gon nu mai fusese luat la întrebări de când sosise. Şi, totuşi, ştia

că sub suprafaţa calmă a Templului se revărsa curiozitatea, la fel ca apa din fântânile ascunse în grădini.

Şi elevii şi profesorii doreau să afle răspunsul la o întrebare: Ce mersese rău între el şi Padawanul său, Obi-Wan Kenobi? Chiar dacă i-ar fi pus cineva întrebarea, ar fi fost capabil să răspundă? Qui-Gon oftă. Situaţia pendula între motivaţii tulburi şi căi incerte. Îşi judecase greşit Padawanul? Fusese prea ferm cu Obi-Wan? Nu fusese suficient de ferm? Qui-Gon nu avea niciun răspuns.

Tot ce ştia era că Obi-Wan făcuse o alegere uimitoare şi de necrezut.

Renunţase la antrenamentul Jedi ca şi cum ar fi o tunică uzată.

— Eşti tulburat, dacă grădina tu o cauţi, spuse Yoda în spatele lui.

Qui-Gon se întoarse.

— Nu sunt tulburat. Doar înfierbântat de luptă.

Yoda dădu uşor din cap. Nu răspundea niciodată dacă simţea că vreun Jedi evita o problemă. Qui-Gon ştia asta prea bine.

— Mă eviţi, asta faci, remarcă Yoda.

Se aşeză el însuşi pe o bancă din piatră de lângă o fântână care curgea peste nişte pietricele albe netede. Sunetul apei era aproape muzical.

— Am fost cu ochii pe Tahl, răspunse Qui-Gon.

Tahl era Cavalerul Jedi pe care Qui-Gon şi Obi-Wan o salvaseră de pe Melida/Daan. Fusese orbită de un atac şi apoi ţinută ca prizonier de război.

Din nou, Yoda dădu doar uşor din cap.

— Vindecători mai buni la Templu decât tine avem, spuse el. Şi nevoie de îngrijire constantă, Tahl nu are. Nu este binevenită, cred eu.

Qui-Gon nu putu să-şi suprime o jumătate de zâmbet. Era adevărat. Tahl era deja deranjată de atenţia constantă. Nu-i plăcea să fie vegheată.

— Să spui ce ai pe inimă, timpul este, spuse Yoda încet. Trecut, timpul este.

Cu un oftat greu, Qui-Gon se aşeză pe banca de lângă Yoda. Nu voia să-şi descarce inima. Cu toate astea, Yoda avea dreptul să cunoască fapte.

— A rămas acolo, spuse Qui-Gon simplu. Mi-a spus că a găsit pe Melida/Daan ceva care era mai important decât instruirea Jedi. În dimineaţa în care plecam, *Bătrânii* i-au atacat pe *Tineri*. Aveau nave de luptă şi arme. *Tinerii* erau dezorganizaţi. Aveau nevoie de ajutor.

— Şi totuşi să rămâi, nu ai vrut.

— Ordinele mele erau să mă întorc la Templu cu Tahl.

Yoda se dădu uşor înapoi, surprins.

— Ordine, ele au fost? Sfaturi, ele au fost. Şi mereu dispus să-mi ignori sfatul, tu eşti, dacă îţi vine bine.

Qui-Gon începu să vorbească. Obi-Wan îi spusese aproape aceleaşi cuvinte pe Melida/Daan.

— Spui că ar fi trebuit să rămân? întrebă iritat Qui-Gon. Dar dacă Tahl ar fi murit?

Yoda oftă.

— O alegere grea, de făcut ai avut, Qui-Gon. Dispus să dai vina pe Padawan, cu toate astea, eşti. Alegerea tu l-ai pus să o facă: la antrenamentul Jedi să renunţe sau copiii care mureau, prietenii lui, să-i trădeze. Că ai înţeles inima băiatului, eu am crezut.

Qui-Gon se uită împietrit în faţă. Nu se aşteptase la acea mustrare de la Yoda.

— Impulsiv, tu însuţi ai fost ca student, continuă Yoda. Condus de inimă, de multe ori ai fost. Şi în eroare, de multe ori tu ai fost, de asemenea. Acest lucru îmi amintesc bine.

— Nu i-aş fi părăsit niciodată pe Jedi, spuse Qui-Gon supărat.

— Adevărat, spuse Yoda, aprobând din cap. Angajament, tu ai avut. Absolut a fost. Înseamnă asta că dacă pun întrebări, alţii nu au? Ca tine, întotdeauna trebuie să fie?

Qui-Gon se foi pe bancă. Aceste conversaţii cu Yoda puteau fi dureroase. Maestrul Jedi avea un mod de a-i zgândări cele mai profunde răni.

— Deci, ar fi trebuit să-l las să ia o decizie prostească, spuse Qui-Gon cu o ridicare din umeri. Să-l las să ducă un război pe care nu-l putea câştiga. Să-l las să stea şi să vadă masacrul care avea să rezulte. Va avea noroc dacă va scăpa cu viaţă.

— Ah, înţeleg. Ochii galbeni ai lui Yoda sclipiră. Neinfluenţată de sentimente, predicţia ta este?

Qui-Gon dădu din cap scurt.

— Văd doar un dezastru acolo. *Tinerii* nu pot câştiga.

— Interesant, murmură Yoda. Pentru câştig au făcut-o, Qui-Gon?

Qui-Gon se întoarse spre el, tresărind.

— Veste am primit, spuse calm Yoda. Câştigat războiul, *Tinerii* au reuşit. Formează un guvern, ei acum. Decizia lui Obi-Wan, o înţelegeţi tu acum? Pentru o cauză pierdută, el nu a luptat. Conducător al planetei, el a devenit.

Ascunzându-şi surpriza, Qui-Gon se întoarse.

— Atunci este şi mai aiurit decât credeam, răspunse el cu răceală.

* * *

Obi-Wan stătea între Nield şi Cerasi la o masă de conferinţă rotundă, uriaşă. *Tinerii* preluaseră clădirea bombardată a Congresului Unificat de pe Melida/Daan. Rămăsese intactă doar trei ani, în timpul unui perioade în care Melida şi Daan încercaseră să conducă împreună, înainte să izbucnească din nou războiul.

Tinerii o preluaseră ca pe un gest simbolic al unităţii. Cu siguranţă existau locuri mai primitoare pe care să le aleagă. Încercaseră să cureţe mare parte din moloz, dar fuseseră obligaţi să lase pe loc grinzile mai grele şi coloanele căzute. Ferestrele fusese spulberate şi mai mult de jumătate din acoperiş dispăruse. Obi-Wan era ud, înfrigurat, şi se simţea incomod, dar era încântat să fie aici, formând un nou guvern. Zilele erau lungi şi dificile, dar nu se simţea niciodată obosit. Erau atât de multe la care să se gândească şi atât de multe de făcut.

Tinerii câştigaseră războiul. Dar partea cea mai grea abia acum începea.

Înainte, fuseseră cu toţii de acord. Voiseră, pur şi simplu, pace. Dar acum, *Tinerii* purtau un război al cuvintelor între ei înşişi. Erau prea multe decizii de luat şi prea multe păreri. Oraşul Zehava era o ruină. Mulţi oameni nu aveau căldură, iar mâncarea era puţină. Spitalele aveau nevoie de provizii. Era puţin combustibil pentru plutitori şi transportoare. Dar cea mai gravă problemă era cantitatea mare de arme deţinute încă de cetăţeni, majoritatea fiind foşti soldaţi.

Tensiunile erau ridicate şi orice mic conflict se putea transforma într-o bătălie serioasă. *Tinerii* erau majoritari pe Melida/Daan, în special pentru că *Generaţia de Mijloc*, decimată, îşi oferise sprijinul în timpul războiului. Fusese uşor să ajungă la un acord pentru alegerea lui Nield ca Guvernator Interimar. În plus, fusese înfiinţat un Consiliu Consultativ format din zece membri. Obi-Wan era printre ei, împreună cu Mawat şi alţi *Tineri* lideri. Cerasi conducea Consiliul.

În calitate de Guvernator, Nield era obligat să urmeze orice moţiune adoptată cu majoritate de voturi. El îşi putea exprima doar un singur vot. Nield şi Consiliul se apucaseră imediat de treabă, formând echipe pentru a aborda separat problemele cu care se confrunta Zehava. Obi-Wan era şeful Echipei de Securitate. Era cea mai periculoasă muncă, implicând căutarea armelor, casă cu casă, în întregul oraş.

Până la o nouă decizie, doar membrilor Echipei de Securitate le era permis să poarte arme. Toţi ceilalţi fuseseră îndrumaţi să-şi predea armele la depozit, până când se calmau tensiunile. Obi-Wan nu fusese surprins când mulţi oameni nu voiseră să coopereze. Chiar şi unii dintre *Tineri* erau reticenţi să-şi predea armele. Trăiseră cu toţii în conflict prea mult timp. Politica aceea fusese discutată la prima adunare generală. Fuseseră multe ţipete şi argumentări furioase.

Cerasi îi înfruntase pe toţi. Stătuse în mijlocul clădirii ruinate şi păruse să întâlnească fiecare privire de acolo.

— Pacea nu este doar un concept pentru mine, spusese ea. Înseamnă viaţă şi respiraţie. Nu voi mai ridica niciodată o armă. Am văzut ce pot face. Dacă o armă de distrugere ar fi în mâinile mele, mai devreme sau mai târziu, arma aceea va fi folosită. Nu voi contribui la o altă moarte pe Melida/Daan!

După un moment de tăcere, *Tinerii* izbucniră în urale. Cerasi se îmbujorase de fericire şi mândrie, pe măsură ce băieţii şi fetele se ridicaseră de la un capăt la altul al mesei de consiliu şi îşi predară armele. Fusese un moment înălţător.

— Prima problemă de pe ordinea de zi, spuse acum Cerasi cu voce clară, pătrunzând în gândurile lui Obi-Wan. Să vedem rapoartele de progres ale şefilor de echipe. Nield, începi tu?

Nield se ridică. El era şeful echipei *Noua Istorie*, care era însărcinată cu demolarea simbolurilor urii şi dezbinării din Zehava – statuile militare, monumentele de război, şi marile Săli

ale Dovezilor ce adăposteau hologramele războinicilor care povesteau despre ură şi vărsare de sânge.

— După cum ştiţi cu toţii, începu Nield cu voce răsunătoare, construirea unei societăţi noi poate avea loc numai dacă sunt eliminate vechile rivalităţi. Cum s-ar putea menţine pacea fragilă dacă atât Melida, cât şi Daan, încă mai au unde să meargă pentru a-şi alimenta ura? Eu spun că distrugerea Sălilor Dovezilor ar trebui să fie prima noastră prioritate!

Mulţi spectatori se înveseliră. Dar Taun, şeful Echipei Utilităţilor, însărcinată cu readucerea energiei şi a căldurii în multele clădiri ruinate, ridică mâna.

— Oamenilor le este frig şi sunt flămânzi, spuse el. Nu este mai important să îi ajutăm mai întâi pe ei?

— Atunci când le este frig şi foame, învinovăţesc cealaltă parte, răspunse Nield. Atunci se adună la Sălile Dovezilor în rânduri din ce în ce mai mari. Oamenii preferă să se încălzească cu ură decât cu pături.

— Dar centrele medicale? vorbi Dor, un băiat liniştit. Bolnavii nu se pot alinia la Săli. Au nevoie de medicamente.

— Şi orfanii? spuse altcineva. Centrele de îngrijire nu pot face faţă potopului.

— Aş spune că reconstruirea locuinţelor este prima noastră prioritate, spuse Nena, şeful Echipei Locuinţelor. Sunt atât de mulţi care au fost strămutaţi de război.

Nield coborî brusc mâna pe masă cu un sunet ascuţit. Zgomotul conversaţiilor se opri.

— Toate aceste probleme provin din războaiele nesfârşite! strigă el. Şi toate aceste războaie nesfârşite izvorăsc din ura nesfârşită! Trebuie să distrugem mai întâi Sălile. Asta le va da oamenilor speranţă. Speranţa că vor putea îngropa mai uşor trecutul, odată ce îngropăm simbolurile diviziunii noastre!

Un fior trecu peste cameră. Toată lumea se uită fix la Nield. Vorbele lui subliniau adevărul.

— Ştiu că distrugerea locurilor de odihnă ale strămoşilor noştri cere ca lumea să-şi sacrifice amintirile, continuă Nield. De aceea am ales locul de odihnă al strămoşilor mei ca prima Sală care să fie demolată. Vreau să-mi amintesc de părinţi ca oameni. Nu ca războinici! Vreau să-mi amintesc de ei cu dragoste. Nu cu ură! Fiţi cu mine, îi îndemnă el, aplecându-se peste mesă, cu glasul ajungând în fiecare colţ al camerei. Lăsaţi-

mă să vă arăt ce semn important de unitate va fi. Sunteţi cu mine?

— Suntem cu tine! strigă *Tinerii*.

Nield se ridică şi se îndreptă cu paşi mari pe culoarul central.

— Atunci, hai să mergem!

Băieţi şi fete săriră de pe scaune şi alergară în spatele lui, înveselindu-se. Obi-Wan şi Cerasi îi urmară zâmbind.

— Nield va putea întotdeauna să ne aducă împreună, exclamă Cerasi, cu faţa strălucitoare.

Mulţimea îl urmă pe Nield până în sectorul Daan, unde o imensă Sală a Dovezilor era localizată pe un lac albastru sclipitor. Structura neagră, scundă, plana pe repulsoare, acoperind aproape întreaga suprafaţă a lacului. Muncitorii din echipa lui Nield cărau deja pietrele de mormânt cu nişte speedere mici. Le aruncau într-o grămadă tot mai mare. Mawat îi făcu semn lui Nield imediat ce sosi mulţimea.

— Hei, m-am asigurat că le-au salvat intacte, îi spuse lui Nield cu voce joasă. Nu ştiam dacă vrei să le păstrezi.

Obi-Wan se uită la pietrele de mormânt. Văzu pe una numele *Micae* sculptat, împreună cu data naşterii şi cea a morţii războinicului. Următoarea avea sculptat numele *Leidra*. Erau părinţii lui Nield.

Nield se uită în jos la pietre.

— Mă bucur că le-ai salvat, murmură el către Mawat.

Obi-Wan schimbă o privire surprinsă cu Cerasi. Îşi reconsidera Nield poziţia, acum că era faţă în faţă cu ultima dovadă a părinţilor săi? Nield mângâie globul de aur care activa proiecţia. Tatăl său apăru sub formă de hologramă, mânuind un blaster şi purtând armură.

— Sunt Micae, fiul lui Terandi din Garth, din Ţara de Nord, începu holograma.

Nield se întoarse şi activă holograma mamei sale, Leidra. Apăru o femeie înaltă cu ochi întunecaţi ca ai lui Nield.

— Sunt Leidra, soţia lui Micae, fiica lui Pei din Quadri, începu ea.

Cele două voci se combinară, fiecare acoperind-o pe cealaltă. Obi-Wan putea distinge doar cuvinte şi fraze izolate despre bătăliile purtate şi câştigate, despre strămoşii morţi şi satele distruse.

Nield ridică un burghiu cu plasmă. Mulţimea se adunase de-acum în jurul lui. Îşi întipări o privire solemnă pe faţă în timp ce se întoarse spre piatra tatălui său.

— Nu eram decât un băiat când diavolii de Melida, au invadat Garth şi ne-au mânat oamenii în tabere, spunea Micae. Acolo...

Nield atacă piatra de mormânt cu maşinăria de foraj, spulberând-o în piese. Holograma se dizolvă în fragmente sclipitoare, apoi dispăru.

Mai rămăsese doar vocea mamei lui Nield.

— Şi fiului meu, Nield, comoara mea, speranţa mea, îi las iubirea mea şi ura nemuritoare pentru mizerabilii de Melida...

Vocea Leidrei fu întreruptă atunci când Nield începu să lucreze la piatra ei.

Holograma tremură, apoi se dizolvă. Sunetul dur al maşinii de foraj umplu aerul. Piatra se despică şi zburară aşchii, zgâriindu-l pe Nield pe braţe. Nu păru să le simtă. Acţionă burghiul până când pietrele părinţilor săi fură măcinate în bucăţi mici de piatră.

— Acum au dispărut pentru totdeauna, şopti Cerasi.

Obi-Wan văzu o lacrimă mică prelingându-se din coada ochiului ei.

Nield se întoarse. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu o mână. Sângele din tăieturi se amestecă cu praful care îi acoperea faţa. Se aplecă să ridice una dintre bucăţile de piatră. O ţinu sus.

— Resturile acestor pietre vor fi folosite pentru construirea de locuinţe noi, pentru ca Melida şi Daan să trăiască împreună în pace, strigă el. Astăzi, se naşte noua noastră istorie!

Un vuiet grozav se ridică din mulţime. Mulţi se repeziră în sală pentru a ajuta la dezmembrarea ei. Alţii ridicară bucăţi de piatră şi se înveseliră. Obi-Wan stătea lângă Nield şi Cerasi. Era un istoric moment, iar el ajutase la modelarea lui.

Nu regreta că îi părăsise Jedi. Era acasă.

* * *

Qui-Gon se afla în camera sa atunci când primi mesajul că trebuia să se prezinte imediat în faţa Consiliului Jedi. Cel mai probabil, era chemat să raporteze despre cele întâmplate cu

Obi-Wan.

Se ridică oftând. Se întorsese la Templu pentru a-şi găsi pacea. În schimb, era forţat să tot retrăiască situaţia. Cu toate astea, o cerere din partea Consiliului nu putea fi ignorată. O parte din a fi Jedi era să recunoşti că propria înţelepciune avea limite. Consiliul era alcătuit din cei mai înţelepţi şi mai buni dintre Maeştrii Jedi.

Dacă voiau să audă totul direct de la Qui-Gon, le-o va spune.

Qui-Gon intră în sala Consiliului. Era cea mai înaltă cameră din unul dintre turnurile Templului, ocupând întregul ultim etaj. În afara ferestrelor care se ridicau de la podea până la tavan, turlele şi turnurile Coruscantului se vedeau mai jos. Soarele tocmai răsărea, colorând norii cu un foc portocaliu.

Qui-Gon rămase în centrul camerei, plecându-se cu respect, şi aşteptă. Cum vor decide să deschidă subiectul? Va începe Mace Windu, cel ai cărui ochi întunecaţi puteau arde prin tine ca nişte cărbuni fierbinţi, cerându-i să spună motivul pentru care lăsase un băiat de treisprezece ani în plin război? Sau va fi Saesee Tiin cel care va murmura că acţiunile lui Qui-Gon veneau întotdeauna din inima sa impulsivă, dar mare? Fusese chemat în faţa Consiliului mai mult decât majoritatea celorlalţi Cavaleri. Putea ghici ce ar spune fiecare.

Yoda fu cel care începu întâlnirea.

— Pentru o chestiune de o importanţă gravă, pe care o avem, te-am chemat aici. Secret, este. O serie de furturi, noi am descoperit.

Qui-Gon tresări. Nu fusese pregătit pentru una ca asta.

— Aici, la Templu?

Yoda aprobă din cap.

— Că trebuie să raportez aşa ceva, îmi pare rău. Luate sunt lucruri care nu au valoare monetară. Furturile sunt grave, cu toate astea. Împotriva Codului Jedi, ele sunt.

— Consiliul crede că e responsabil un student? întrebă Qui-Gon, încruntându-se.

Nu se mai auzise aşa ceva la Templu.

— Asta nu ştim, răspunse Yoda.

— Dacă nu este un student, atunci Templul a fost invadat de o forţă exterioară. Oricare dintre posibilităţi este intolerabilă, începu Mace Windu. Şi ambele trebuie să fie cercetate. Îşi

împleti degetele lungi şi elegante. De asta te-am chemat aici, Qui-Gon. Trebuie să investigăm discret. Nu vrem să-i alarmăm pe studenţii mai tineri sau pe hoţ. Am dori să te ocupi de anchetă.

— Cu Tahl, tu vei lucra, adăugă Yoda. Adevărat este că ea nu poate vedea. Dar remarcabile puterile ei sunt.

Qui-Gon aprobă din cap. Era de acord cu Yoda. Intuiţia şi inteligenţa lui Tahl erau renumite.

— Furturile pot părea mici pentru moment, îl avertiză Mace Windu. Dar o ameninţare mică poate fi un indiciu al unei ameninţări mai mari, care va urma. Fie că e din interior sau din afară, această ameninţare este reală. Ai grijă, Qui-Gon.

* * *

— Da, am auzit, îi spuse Tahl lui Qui-Gon când veni să o vadă în camera ei. Yoda a venit să mă vadă în această dimineaţă. M-a trezit cu veşti proaste. Nu este modalitatea mea preferată de a începe ziua.

Tahl îi aruncă un zâmbet ironic, pe care Qui-Gon îl cunoştea bine. Trecuseră împreună prin antrenamentul de la Templu. Tahl atrăsese întotdeauna atenţia. Puternică şi frumoasă, cu pielea de culoarea mierii întunecate şi cu ochii verzi cu auriu, Tahl şi limba ei ascuţită dezumflaseră mândria şi expusese agresorii, chiar de la vârsta de şase ani. Acum, când îi văzu ochii orbi şi cicatricele albe care coborau de la sprânceana stângă până la bărbie, inima lui Qui-Gon se strânse de durere. Tahl era încă frumoasă, dar îl durea să vadă semnele vizibile ale suferinţelor ei.

— Am auzit că vindecătorii au fost alături de tine ieri, remarcă Qui-Gon.

— Da, acesta a fost un alt motiv pentru care a venit Yoda la mine. A vrut să se asigure că sunt bine, spuse Tahl. În colţul gurii îi apăru o jumătate de zâmbet. Ieri mi s-a spus că s-ar putea să nu mai văd niciodată.

Vestea proastă îl făcu pe Qui-Gon să cadă încet pe un scaun de lângă ea. Era bucuros că nu-i putea vedea durerea de pe faţă.

— Îmi pare rău.

Sperase, alături de Tahl, că vindecătorii de pe Coruscant

vorfi în stare să-i redea vederea.

Ea ridică din umeri.

— Yoda a venit să-mi spună că e nevoie de mine în ancheta asta. Cred că prietenul nostru mi-a dat această misiune pentru ca să pot să-mi iau mintea de la alte lucruri.

— Dacă doreşti, pot găsi un alt partener, spuse Qui-Gon. Consiliul va înţelege.

— Nu, Qui-Gon. Yoda are dreptate, ca întotdeauna. Şi dacă există cu adevărat o ameninţare la adresa Templului, vreau să ajut. Acum, serveşte un ceai. Pipăi ceainicul. Încă este cald.

Îi dădu o mângâiere şi întinse mâna după mâner.

— Lasă-mă pe mine, spuse Qui-Gon repede.

— Nu, spuse Tahl tăios. Trebuie să fac singură lucrurile. Dacă vom lucra împreună, trebuie să înţelegi acest lucru.

Qui-Gon aprobă din cap, apoi îşi dădu seama că ea nu-l putea vedea. Va trebui să se obişnuiască cu această nouă Tahl. Poate că îşi pierduse vederea, dar percepţia ei era mai puternică ca niciodată.

— Bine, spuse el blând. Aş vrea nişte ceai.

Tahl întinse mâna după o ceaşcă.

— Nu ştii ce am făcut ultimele săptămâni? Exerciţii de antrenament. Lucrez cu Maeştrii ca să-mi dezvolt simţul auzului, al mirosului şi al pipăitului. Am făcut deja unele progrese remarcabile. Habar n-aveam cât de ascuţit putea fi auzul meu.

— Şi eu care am crezut că limba ta era cea ascuţită, spuse Qui-Gon.

Ea râse în timp ce ridica ceaşca cu o mână şi începea să toarne.

— Şi Yoda mi-a mai făcut o surpriză. O surpriză neplăcută, trebuie să spun, dar să nu-i spui niciodată. El...

— Un centimetru spre stânga! se auzi brusc o voce muzicală în spatele lor.

Surprinsă, Tahl îşi vărsă ceaiul pe încheietura mâinii.

— Stele şi galaxii! se văită ea.

Qui-Gon îi întinse un şerveţel, apoi se întoarse pentru a vedea un droid rostogolindu-se în cameră. Avea carcasa argintie a unui droid de protocol, dar Qui-Gon putu vedea că îi fuseseră adăugate şi alte caracteristici. În cap avea încorporaţi senzori suplimentari, iar braţele îi erau mai lungi. Chiar acum se repeziră şi luară ceaşca din mâna lui Tahl.

— Vezi, Maestră Tahl, ai vărsat ceaiul, spuse droidul.

— L-am vărsat pentru că m-ai speriat, bucată de tablă reciclată, zise Tahl. Şi nu mă mai numi Maestră Tahl.

— Da, cu siguranţă, *domnule*, răspunse droidul.

— Nu sunt un domn. Sunt o femeie. Cine este orbul aici?

Qui-Gon încercă să-şi ascundă rânjetul.

— Ce-i asta? întrebă el, indicând droidul.

— Fă cunoştinţă cu surpriza lui Yoda, spuse Tahl cu o grimasă. 2JTJ, dar spune-i TooJay. Este droidul meu personal de orientare. Ar trebui să mă ajute cu problemele domestice până când mă voi putea descurca singură. Scanează după obstacole şi îl pot programa pentru a mă conduce către orice destinaţie.

— Pare o idee bună, remarcă Qui-Gon în timp ce TooJay curăţa eficient ceaiul vărsat şi turna alt ceai.

— Aş prefera să intru în ziduri, mormăi Tahl. Yoda este grijuliu, dar nu sunt obişnuită să am un însoţitor permanent. Eu nu mi-am luat niciodată un Padawan.

Qui-Gon sorbi din ceai. Odată, gândise şi el ca Tahl. Nu mai voise un Padawan după ce primul, Xanatos, distrusese fiecare legătură de onoare şi loialitate dintre ei. Îi plăcuse să fie singur. Îi plăcuse să fie responsabil doar pentru acţiunile lui. Apoi intrase Obi-Wan în viaţa lui. Se obişnuise să-l aibă alături.

— Îmi pare rău, Qui-Gon, zise Tahl cu blândeţe. A fost o observaţie neglijentă. Ştiu că ţi-e dor de Obi-Wan.

Qui-Gon îşi aşeză cupa cu atenţie.

— Dacă eu nu pot să te ajut la turnatul ceaiului, atunci pot să-ţi cer să nu-mi mai spui cum mă simt?

— Ei bine, poate că nu încă ştii că ţi-e dor de el, spuse Tahl. Dar îţi este.

Enervat, Qui-Gon se ridică.

— Uiţi ce a făcut? A furat nava de luptă pentru a distruge turnurile deflectoare. Dacă ar fi fost doborât, ai fi murit pe Melida/Daan!

— Ah, deci ai un talent nou. Poţi vedea lucruri care ar fi putut să se întâmple. Trebuie să fie foarte util.

Qui-Gon păşi prin faţa ei.

— Ar fi furat-o din nou, dacă nu-l opream. Ne-ar fi lăsat fără nicio cale de a pleca de pe planetă.

Tahl împinse scaunul lui Qui-Gon cu piciorul.

— Stai jos, Qui-Gon. Nu te pot vedea, dar mă enervezi.

Dacă eu nu dau vina pe Obi-Wan, de ce o faci tu? Doar vorbeşti despre viaţa mea.

Qui-Gon nu se aşeză, dar încetă să mai meargă. Tahl îşi înclină capul, încercând să-i evalueze starea de spirit.

— A fost o alegere dură, spuse ea pe un ton mai blând. Tu ai ales un drum, Obi-Wan altul. Mi se pare că eşti singurul care continuă să dea vina pe băiat. Şi chiar este un băiat, Qui-Gon. Ţine minte asta.

Qui-Gon tăcu. Încă o dată, se trezi discutând despre Obi-Wan. Şi nu voise să discute despre Padawanul său cu Tahl; nici măcar cu Yoda. Nimeni nu ştia cât de mult din sine investise în băiat într-un timp atât de scurt. Nimeni nu ştia cât îl întristase decizia lui Obi-Wan.

— Poate că ar trebui să vorbim despre anchetă, spuse el în cele din urmă. Are prioritate. Pierdem timp.

— Este adevărat, zise Tahl, dând din cap. Cred că cei din Consiliu au dreptate. Nu putem trata problema asta cu uşurinţă. Este periculoasă.

— De unde să începem? întrebă Qui-Gon, aşezându-se. Ai vreo idee?

— Unul dintre furturi a fost într-o zonă semi-restricţionată, sublinie Tahl. Lipsesc câteva dosare ale elevilor. Să vedem cine a avut acces la registrul Templului. Când nu ştii de unde să începi, este bine să începi cu lucrurile evidente.

* * *

Obi-Wan îşi legă un blaster de şold şi se asigură că vibro-lama se afla în teaca ei. Primise un raport despre unele nuclee din sectorul Melida care refuzau să predea armele.

El, Cerasi şi Nield încă locuiau în încăperea subterană a *Tinerilor*, până când găseau unde să se cazeze. Nu ar fi fost corect să aibă locuinţe atunci când atât de mulţi erau fără. Intră în încăperea principală unde îl aştepta Echipa sa de Securitate. Dădu din cap spre Deila, secundul lui. Erau gata. Urcară o scară până la un grătar şi ieşiră în stradă. Făcuseră doar câţiva paşi când Obi-Wan auzi sunetul paşilor care alergau în spatele lui. Se întoarse şi o văzu pe Cerasi.

— Am auzit despre nuclee, spuse ea în timp ce alerga, strângându-şi pe lângă corp tunica călduroasă cu glugă. Vin cu

tine.

Obi-Wan clătină din cap.

— Cerasi, s-ar putea să fie periculos.

Ochii ei verzi sclipiră.

— O, şi războiul pe care l-am purtat împreună nu a fost?

— Nu ai nicio armă, spuse Obi-Wan exasperat. S-ar putea să se tragă acolo.

— Relaxează-te, Obi-Wan, spuse Cerasi, punându-şi o centură groasă în jurul taliei. Am propriul meu bagaj de trucuri.

În ciuda îngrijorării sale, Obi-Wan nu se putu abţine să zâmbească. Cerasi concepuse mai multe *arme*. Avea în vedere în special praştiile care scoteau sunete de focuri de blaster.

— Bine, fu el de acord. Dar măcar de data asta, urmează-mi ordinele, da?

— Da, căpitane, îl tachină Cerasi.

Era o zi rece şi respiraţia li se amestecă în aer. Trecură pe lângă o piaţă unde membrii Echipei *Noua Istorie* erau ocupaţi cu demontarea unui monument de război. Un grup de bătrâni Melida îi priveau, cu feţele împietrite.

— Am auzit că se aşteaptă să construim monumente pentru noi înşine, spuse Cerasi. Abia aştept să-i surprind. Nu vor mai exista monumente de război pe Melida/Daan.

— Esti sigură? întrebă Obi-Wan cu faţa serioasă. Chiar mi te pot închipui pe un piedestal, ridicându-ţi praştia...

Cerasi îl împinse cu umărul.

— Ai grijă, prietene, rânji ea. Nu ştiam că Jedii au voie să glumească.

— Desigur că avem. Faţa lui Obi-Wan se înroşi. Adică, *au*.

Vorbea calm, dar o umbră trebuie să-i fi traversat faţa pentru că zâmbetul părăsi buzele lui Cerasi.

— Ai renunţat la atât de multe pentru noi, spuse ea cu tristeţe.

— Şi uite ce am primit, răspunse Obi-Wan, deschizându-şi braţele pentru a cuprinde Zehava.

Râsul izbucni din Cerasi.

— Sigur. Un oraş distrus, mâncare proastă, fără căldură, o casă într-un tunel, sarcina de a dezarma fanaticii şi...

— Prieteni, termină Obi-Wan.

Cerasi zâmbi.

— Şi prieteni.

Clădirea mare, cu două etaje, unde se aflau unul dintre nucleele Melida părea paşnică sub cerul albastru puternic. Arăta perfect intactă din faţă, dar pe măsură ce o înconjurau cu grijă, păstrându-se nevăzuţi, observară că spatele fusese complet demolat. Se încercase o reparaţie cu o combinaţie de plăci şi foi dure de plastoid.

Era un lucru ciudat în privinţa casei, remarcă Obi-Wan. Nu exista nicio uşă în spate. Îi arătă lui Cerasi.

— O singură intrare de apărat, spuse ea, mijindu-şi ochii spre acoperiş. În felul ăsta nu îi putem surprinde.

— Nu vreau să-i surprind, spuse Obi-Wan. Trebuie să le dau şansa de a preda armele. Nu pot să intru trăgând.

Se uită la casă, cu mâna plutind spre centură. Încă mai era o surpriză să simtă acolo vibro-lama în locul sabiei de lumină.

— Avem nevoie de cineva care să supravegheze strada, continuă Obi-Wan. Asta va fi treaba ta.

Pentru o clipă, Cerasi păru că vrea să protesteze. Apoi, dădu din cap. Îşi întinse mâna, cu palma întinsă. Obi-Wan o ridică pe a sa, cât de aproape putea, fără să se atingă.

— Noroc.

— Nu avem nevoie de noroc.

— Toată lumea are nevoie de noroc.

— Nu noi.

Obi-Wan merse aplecat pe după colţ, urmat de echipa sa de şase băieţi şi fete, cei mai buni luptători pe care îi aveau *Tinerii*. Bătu la uşă. Auzi mişcare în spatele ei, dar nu se întâmplă nimic. Se aplecă mai aproape de uşă şi strigă:

— Suntem Echipa de Securitate a *Tinerilor*. Sub autoritatea guvernatorului Melidei/Daan, vi se ordonă să deschideţi uşa.

— Întoarce-te când ţi se schimbă vocea, strigă cineva din interior.

Obi-Wan oftă. Sperase să existe cooperare. Dădu din cap spre Deila, experta lor în explozivi. Ea puse rapid exploziv lângă încuietoarea uşii grele.

— Daţi-vă înapoi de la uşă, le strigă ea celor dinăuntru.

Echipa de Securitate mai făcuse asta înainte. Mulţi bătrâni Melida şi Daan nu le deschideau uşile şi nici nu le recunoaşteau autoritatea. Ăsta era un mod rapid de a le arăta cine era la conducere. Nu se pierdeau vieţi – doar uşi.

Deila le făcu semn tuturor să facă un pas înapoi, apoi setă încărcătura şi sări înapoi către ei. Un bubuit înăbuşit sparse tăcerea. Uşa se cutremură.

Deila făcu un pas înainte şi o împinse cu un deget. Căzu cu un zgomot puternic şi Echipa de Securitate se repezi, cu Obi-Wan în frunte, atacând.

La început, nu văzură nimic. Dar el nu-şi uitase instruirea Jedi. Lăsă deoparte nevoia urgentă de a vedea şi acceptă întunericul. În doar câteva secunde, putu distinge siluetele. Siluete cu arme...

Bătrânii Melida stăteau la capătul holului lung, cu spatele către o scară care ducea sus. Toţi erau îmbrăcaţi în armuri de plastoid şi îşi ţineau armele îndreptate spre echipă. Obi-Wan văzu imediat problema. Vor trebui să pună capăt conflictului aici. Grupul avea acces la scară. S-ar fi putut să piardă mai multe vieţi dacă echipa sa ar fi fost forţată să-i urmeze sus. Ar fi putut fi puse capcane. Încercarea de a-i localiza pe toţi cei şase bătrâni la etaj, ar fi putut fi, cel puţin, un exerciţiu periculos.

Unul dintre ei vorbi.

— Nu vă recunoaştem autoritatea.

Obi-Wan ştia vocea. Îi aparţinea lui Wehutti, tatăl lui Cerasi. Cerasi nu-l mai văzuse de ani de zile. Obi-Wan se bucură că ea rămăsese afară.

— Nu contează dacă nu o recunoşti, răspunse Obi-Wan un ton calm. O avem. Aţi pierdut războiul. Noi am format un nou guvern.

— Nu vă recunosc guvernul! strigă Wehutti ascuţit.

Mâna lui puternică strângea un blaster. Îşi pierduse celălalt braţ într-un alt război, dar Obi-Wan văzuse pe viu că Wehutti putea să provoace mai multe pagube cu un braţ, decât majoritatea războinicilor cu două.

— Tineri proşti! continuă Wehutti aspru. Vorbiţi de pace cu armele în mâini! Nu sunteţi diferiţi de noi. Vă războiţi pentru a obţine ceea ce vreţi. Îi asupriţi pe ceilalţi oameni pentru a păstra ceea ce aveţi. Sunteţi ipocriţi şi proşti. De ce ar trebui să vă recunoaştem autoritatea?

Obi-Wan începu să meargă înainte. Echipa îl urmă.

— Lăsaţi jos armele sau vă vom aresta. Am solicitat întăriri.

Cel puţin aşa spera. Procedura standard de operare era ca

ultimul care intrase să semnalizeze celui care stătea de pază să cheme întăririle, dacă păreau că vor întâmpina rezistenţă. Cerasi ar fi trebuit deja să îl contacteze pe Mawat.

— Dacă mai faci un pas, Jedi, voi trage, spuse Wehutti, ridicându-şi blasterul.

Înainte ca Obi-Wan să poată face următorul pas, izbucni focul de blaster de sus. Obi-Wan sări înapoi pentru a-l evita, dar nu putu să vadă de unde venea. Wehutti sări şi el înapoi. Asta însemna că nici el nu ştia de unde venea.

Cerasi! Cumva, urcase la etajul superior. Cerasi era o gimnastă agilă, neînfricată. Făcuse ceea ce ea numea *o intrare specială prin acoperiş*, sărind de pe un acoperiş alăturat şi apoi intrând printr-o fereastră.

Obi-Wan profită de surpriza lui Wehutti şi se lansă el însuşi asupra grupului, cu echipa pe urmele lui. Sări în aer, răsucindu-şi trupul pentru a lovi cu mânerul vibro-lamei peste încheietura lui Wehutti. Chiar şi un om puternic precum Wehutti nu ar fi putut rezista şocului unei asemenea lovituri. Urlă şi scăpă blasterul. Obi-Wan îl ridică în timp ce se întorcea pentru a-l dezarma pe următorul bătrân. Văzu un fulger de mişcare în spatele lui. Era Cerasi, sărind peste balustrada scării în mijlocul luptei. Se lansă cu picioarele înainte într-un bătrân Melida. Vibro-toporul bătrânului căzu pe podea, iar Deila îl ridică. În decurs de treizeci de secunde, fusese dezarmat întregul grup.

— Vă mulţumim pentru cooperare, spuse Obi-Wan.

Fusese decis că, dacă cei care rezistau erau dezarmaţi fără pierderi de vieţi, nu va fi arestat nimeni. Nield subliniase faptul că dacă ar fi trebuit să aresteze orice persoană care se opunea, nu ar mai fi avut unde să-i pună.

— Îi blestem pe *Tinerii* care ne distrug civilizaţia! scuipă Wehutti.

Ochii lui verzi aveau aceeaşi culoare ca ai lui Cerasi, dar erau aprinşi de ură. Cerasi încremeni pe loc, înfiorată de ura tatălui ei. El nu recunoscuse silueta firavă din pelerina maro cu glugă.

Obi-Wan o trase de braţ şi ea îl urmă afară, aerul rece răcindu-i obrajii înroşiţi.

— Deila, du armele înapoi la depozit, spuse Obi-Wan obosit. Vom face o pauză deocamdată.

Deila făcu semn cu mâna.

— Bună treabă, şefule.

Restul echipei plecă. Cerasi merse în tăcere alături de Obi-Wan câteva minute. Era frig şi îşi ascunseseră mâinile în mantalele lor călduroase.

— Îmi pare rău că nu am cerut întăriri, spuse Cerasi. M-am gândit că ne-am putea descurca.

— Ştiai că Wehutti era acolo? întrebă Obi-Wan.

— Nu eram sigură. Dar când aud de o grămadă de încăpăţânaţi furioşi Melida, în mod firesc, îmi vine în minte tatăl meu drag.

Cerasi îşi ridică faţa pentru a prinde razele calde ale soarelui. Părea senină, dar Obi-Wan remarcase amărăciunea tristă din vocea ei.

— Se înşală, admise încet Obi-Wan. Pur şi simplu, nu cunoaşte altă cale.

— Am fost destul de proastă să cred că acest război îl va schimba.

Cerasi se aplecă pentru a ridica o bucată de moloz din calea ei. O aruncă într-o grămadă de la marginea drumului şi îşi băgă mâna înapoi în manta.

— M-am gândit că dacă vom supravieţui ultimului război pe care îl vom mai purta vreodată pe Melida/Daan, ne vom regăsi. Am fost o proastă.

— Nu proastă, spuse atent Obi-Wan. Poate că doar nu s-a întâmplat încă.

— Este amuzant, Obi-Wan, spuse Cerasi gânditoare. Eu nu am avut nimic gol în inima mea în timpul războiului. A fost umplut de dorinţa mea de pace, de prietenia mea cu *Tinerii*. Acum, că am obţinut victoria, inima mea se simte goală. Nu credeam că îmi va mai fi dor de familia mea. Dar acum vreau să mă conectez cu ceva care să fie mai important decât legătura de sânge.

Obi-Wan înghiţi în sec. Cerasi îl surprindea încontinuu. De fiecare dată când credea că o înţelegea, ieşea la iveală o altă faţă a ei şi putea vedea o altă persoană. Întâlnise o fată dură şi supărată care putea trage şi lupta aproape la fel de bine ca un Jedi. După război, văzuse apărând o idealistă cu puterea de a mişca inimile şi minţile oamenilor. Acum vedea o fată tânără, care voia o casă.

— Te conectezi cu mine, Cerasi, spuse el. Tu m-ai

schimbat. Ne susţinem şi ne protejăm reciproc. Asta poate însemna o familie, nu?

— Cred că da.

Se opri şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Vom fi o familie unul pentru celălalt.

Îşi ridică mâna. De data asta, ea îşi apăsă palma pe a lui.

Vântul se înteţi, trecând prin mantile lor şi făcându-i să tremure. Totuşi, îşi ţinură palmele laolaltă. Obi-Wan simţi căldura pielii lui Cerasi. Aproape că îi simţea pulsul cu mâna.

— Vezi, spuse el, şi eu am pierdut totul.

* * *

O cutie de instrumente din unitatea servo-utilitară... Fişiere holografice şi înregistrări computerizate ale studenţilor cu numele de la A până la H... Roba pentru meditaţie a unui profesor... Kitul de activitate sportivă al unui elev din anul IV...

Qui-Gon se holbă la listă. Era un sortiment de articole atât de ciudat. Nu putea să vadă niciun tipar. El şi Tahl presupuseseră că toate acestea erau doar nişte furturi mărunte. Asta ar fi răspunsul uşor.

Ar fi putut exista un student care să pară să se adaptase, dar care ascundea resentimente sau furie. El, sau ea, izbucnise, în cele din urmă. Dar Qui-Gon învăţase dintr-o experienţă îndelungată că, de obicei, răspunsurile uşoare duceau la întrebări mai dificile.

Fişierele holografice ale studenţilor erau păstrate de Maestrul Jedi Tun. Tun deţinea recordul de ani petrecuţi în serviciu. Era un bătrân de mai multe sute de ani, o fiinţă uscăţivă, foarte învăţată. El păstrase înregistrările Templului în ultimii cincizeci de ani. În fiecare an, era ajutat de doi studenţi care se ofereau voluntari pentru acest serviciu.

Tahl şi Qui-Gon îi intervievaseră pe amândoi. Răspunseseră calmi şi clar. Doar Tun şi alţi membri ai Consiliului aveau acces la fişierele private. Studenţii nu fuseseră niciodată singuri, fără Tun, în biroul de înregistrare.

Era ceva tipic pentru investigaţia lor. Fiecare pistă se transformase într-un capăt de drum.

La uşa lui se auzi un ciocănit urgent.

— Qui-Gon, strigă încet Tahl. Am nevoie de tine.

Deschise uşa.

— Am mai multe veşti proaste, spuse ea cu o încruntare neliniştită. Camerele de antrenament pentru studenţii seniori au fost vandalizate. Au fost furate toate săbiile de lumină.

Uimirea îl făcu să răspundă mai greu. Sabia de lumină a lui Obi-Wan fusese în sala de antrenament pentru studenţii seniori. Chiar Qui-Gon o lăsase acolo. O parte din el sperase că, într-o bună zi, Obi-Wan o va cere înapoi.

— Acesta nu mai este doar un furt mărunt, spuse el.

— Yoda a închis camera până când o vom putea cerceta, îi explică Tahl. Grăbeşte-te, înainte să mă ajungă TooJay din urmă.

Merseră repede până la lift şi îl luară până la sala de antrenament.

Qui-Gon păşi în vestiare. Se opri din scurt şi Tahl se izbi de el din spate.

— Ce este? întrebă ea. Ce vezi?

Pentru o clipă, Qui-Gon nu îi putu răspunde. Cercetă camera, cu inima încrâncenată. Tunicile de antrenament fuseseră rupte în bucăţi, iar resturile erau aruncate prin cameră. Vestiarele erau deschise, iar conţinutul lor fusese împrăştiat pe podea.

— O simt, spuse Tahl. Furia. Distrugerea. Îşi găsi drumul printre resturi, aplecându-se pentru a ridica o bucată de ţesătură. Ce altceva?

— Un mesaj, spuse Qui-Gon. Zgâriat pe perete, cu roşu. I-l citi: *VINO, TIMPUL TĂU ESTE. SĂ AI GRIJĂ, TU TREBUIE, PROBLEME EU CREEZ.*

— Îşi bate joc de Yoda, spuse ea. Ştiu că elevii îl imită uneori. Chiar şi eu o fac. Dar o facem cu mare afecţiune. Qui-Gon, aici este doar ură.

— Da.

— Trebuie să rezolvăm problema asta. Iar studenţii trebuie să afle. Trebuie să fim în alertă.

— Da, fu el de acord. Problema asta nu mai poate fi secretă.

* * *

Templul intră în alertă de înaltă securitate. A fost o decizie pe care Consiliul a luat-o cu reticenţă. Îi făcea prizonieri pe

studenţi. Aveau nevoie de permise pentru a părăsi Templul, pentru a folosi grădinile şi pentru a înota în lac. Trebuiau să dea socoteală pentru timpul petrecut în fiecare minut al zilei. Era pentru protecţia tuturor, dar încălca spiritul Templului. Filozofia Templului era că disciplina trebuia să vină din interior. Verificările de securitate contraziceau tocmai acel concept. Dar Qui-Gon şi Tahl insistaseră asupra măsurii, iar Yoda fusese de acord. Siguranţa studenţilor era principala lor preocupare.

O atmosferă de neîncredere se ridică în Templu. Studenţii se priveau unii pe alţii cu suspiciune. Pe măsură ce erau chemaţi la interviuri de Qui-Gon şi Tahl, se supravegheau reciproc pentru a căuta semne de vinovăţie. Totuşi, nimeni nu putea crede că un student ar fi putut fi capabil de un astfel de vandalism.

Bruck era un astfel de student.

— Ştiu că nu poate fi niciunul dintre studenţii seniori, le spuse el liniştit lui Tahl şi Qui-Gon, atunci când îl chemară. Am trecut prin antrenamente împreună. Nu-mi pot imagina pe nimeni dintre noi care să vrea să distrugă Templul.

— Este greu de văzut în inima altei persoane, remarcă Qui-Gon.

— Eu am fost ultima persoană care a părăsit sălile de antrenament seara trecută, spuse Bruck. Şi bineînţeles că ştiţi că acum câteva luni am fost disciplinat pentru furia mea. Am lucrat cu Yoda şi am făcut progrese. Dar cred că încă sunt suspect.

Bruck întâlni calm privirea lui Qui-Gon.

— Încă nu bănuim pe nimeni, îl asigură Tahl. Ai văzut ceva ciudat aseară? Gândeşte-te bine.

Bruck închise ochii o vreme.

— Nimic, spuse el în cele din urmă. Am stins luminile şi am plecat. Nu închidem niciodată sălile de instruire. Am luat turboliftul spre sala de mese. Am fost cu prietenii mei toată seara, până la culcare.

Qui-Gon aprobă din cap. Confirmase deja povestea lui Bruck.

El şi Tahl nici măcar nu erau siguri ce anume căutau. Adunau doar informaţii, încercând să vadă dacă studenţii văzuseră ceva ieşit din comun, chiar dacă nu părea să fie important la momentul respectiv.

Îl lăsară pe Bruck să plece, iar Tahl se întoarse spre Qui-Gon cu un oftat.

— Cred că are dreptate. Nu-mi pot imagina ca vreunul dintre elevii seniori să facă asta. Sunt Jedi.

Qui-Gon îşi trecu obosit o mână peste frunte.

— Şi nimeni nu a auzit despre vreun student care să fi fost recent supărat sau deranjat. Doar lucrurile obişnuite – o prestaţie proastă la vreun exerciţiu sau câte un dezacord minor... Bătu darabana pe masă, gândindu-se. Cu toate astea, Bruck chiar a fost furios odată.

— Yoda spune că a făcut mari progrese, spuse Tahl. Şi Bruck a recunoscut că problema sa a fost mânia. A recunoscut că trebuie să fie rău pentru el, deoarece a fost ultimul care a folosit camera. Nu am simţit niciun sentiment de întuneric de la el. Un băiat atât de onest nu ar fi putut să o facă.

— Decât dacă nu este foarte, foarte isteţ, remarcă Qui-Gon.

— Îl bănuieşti?

— Nu, spuse Qui-Gon. Nu bănuiesc pe nimeni şi toată lumea în acelaşi timp...

— Maestră Tahl! TooJay apăru brusc în pragul camerei de interviu. Am venit să vă conduc în sala de mese.

Tahl strânse din dinţi.

— Sunt ocupată.

— Este vremea cinei, spuse TooJay pe un ton muzical.

— O pot găsi şi singură, se răsti Tahl.

— Este cu cinci etaje mai jos...

— Ştiu unde este!

— Este un datapad la trei centimetri în stânga dumneavoastră...

— Ştiu! Şi, într-o secundă, îţi va zbura în cap!

— Văd că sunteţi ocupată. Mă voi întoarce.

TooJay bipăi într-un mod prietenos şi plecă. Tahl îşi lăsă capul în mâini.

— Aminteşte-mi să iau o pereche de vibro-foarfece, da, Qui-Gon? Chiar va trebui să-l demontez pe droidul ăsta. Cu un oftat greu, îşi ridică capul. Ancheta asta va pune la încercare nervii tuturor celor din Templu. Simt o tulburare gravă în Forţă.

— Şi eu la fel.

— Mă tem că nu un student face toate astea. Cred că este

un invadator. Cineva care ne urăşte. Cineva care vrea să ne vadă învrăjbiţi şi distraşi...

— Cineva care ar putea avea în minte un plan mai important, vrei să spui? De asta te temi?

Tahl întoarse spre el ochii de culoarea smaraldului cu irizaţii aurii, îngrijoraţi.

— De asta mă tem cel mai mult, spuse ea.

— La fel şi eu, răspunse încet Qui-Gon.

* * *

Obi-Wan se plimba pe străzile oraşului, epuizat. Tocmai terminase trei zile de serviciu pline cu Echipa de Securitate. Fusese greu, dar reuşiseră să dezarmeze zone întregi din oraş. Mai rămăseseră doar focare izolate. Majoritatea armelor fuseseră colectate. Fuseseră adunate într-un depozit puternic păzit. Ar fi fost mai sigur să le scoată complet din oraş până când decidea Consiliul dacă să le distrugă. Trebuia să aducă problema pe ordinea de zi a următoarei şedinţe de consiliu.

Câţiva fulgi de zăpadă se prelinseră de pe cerul de culoare metalizată. Iarna era aproape. Lumea avea nevoie de combustibil pentru lunile viitoare. Nu se făcuse încă nimic în acest sens. În schimb, Nield recrutase din ce în ce mai mulţi muncitori pentru misiunea de a distruge fiecare Sală din oraş. Cum Obi-Wan era pe străzi, de cele mai multe ori, văzuse furia oamenilor. Gândurile de război se transformaseră în gânduri de supravieţuire. *Tinerii* nu îi ajutau să-şi refacă casele sau să-şi hrănească familiile. Neliniştea creştea. *Generaţia de Mijloc* îi ajutase să câştige războiul, dar *Tinerii* pierdeau sprijinul ei. Ceea ce îi lipsea *Generaţiei de Mijloc* în număr, compensa prin influenţă. *Tinerii* nu-şi puteau permite să le piardă suportul.

Trebuie să facem ceva, gândi Obi-Wan. Văzu un grup de *Tineri Recuperatori* care se grăbeau pe stradă cu un scop. Obi-Wan îl strigă pe unul dintre ei.

— Joli! Ce se întâmplă?

Un băiat scund şi îndesat se întoarse.

— Mawat ne-a chemat. Astăzi se dărâmă o altă Sală a Dovezilor. Cea de pe Strada Gloriei, lângă piaţă.

Se grăbi mai departe după ceilalţi.

Obi-Wan simţi un fior. Sala Dovezilor deţinea hologramele

şi pietrele de mormânt ale strămoşilor lui Cerasi. Îşi aminti cât de amărâtă fusese pentru lipsa unei familii. Poate că ar trebui să o anunţe ce urma să se întâmple.

Îşi uită oboseala în timp ce se grăbea spre tuneluri. Coborî prin grătarul de lângă mausoleu şi se grăbi spre camera cea mare. Cerasi stătea la piatra de mormânt curăţată, pe care *Tinerii* o folosiseră ca masa de întâlnire.

— Am auzit, îi spuse ea lui Obi-Wan.

Paşii lui încetiniră când se apropie de ea.

— Îi putem cere lui Nield să se oprească...

Cerasi îşi dădu la o parte din ochi o suviţă din părul ei scurt, arămiu.

— Asta nu ar fi corect, Obi-Wan.

Obi-Wan căzu pe un scaun lângă ea.

— Când a fost ultima dată când ai mers la Sală?

Cerasi oftă.

— Nu-mi amintesc. Înainte să cobor în tuneluri... Suficient de mult timp încât să nu-mi mai amintesc cu adevărat faţa mamei mele. Amintirea ei se estompează. Se întoarse către Obi-Wan. Cred că Nield are dreptate. Urăsc Sălile Dovezilor la fel de mult ca el. Sau, la cel puţin le-am urât. Dar nu-mi urăsc familia, Obi-Wan. Mama, mătuşile mele, unchii mei, verii pe care i-am pierdut... Sunt toţi acolo. Feţele lor, vocile lor... nu am nicio altă modalitate de a mi-i aminti. Şi nu sunt singura. Atât de mulţi dintre Melida/Daan nu mai au cum să-şi amintească de cei dragi, cu excepţia Sălilor Dovezilor. Ne-am bombardat casele şi bibliotecile şi clădirile civice... nu avem înregistrări despre naşteri, şi căsătorii, şi decese. Dacă distrugem toate hologramele, istoria noastră se va pierde pentru totdeauna. Vom sfârşi prin a simţi lipsa acelei părţi pe care o distrugem?

Ochii ageri ai lui Cerasi îi căutară privirea, dar el n-avea răspunsuri pentru ea.

— Nu sunt sigur, spuse el încet. Poate că Nield este prea nepăsător. Poate că hologramele ar trebui păstrate cumva. Să le punem într-un seif care să poată fi accesat numai cu permisiune. În acest fel nu am încuraja venerarea războiului sau a violenţei, iar erudiţii ar putea avea acces şi am putea păstra istoria Melidei/Daan.

— E o idee bună, Obi-Wan, spuse Cerasi entuziasmată. E un compromis. Şi este ceva ce le putem oferi oamenilor din

Zehava.

— De ce să nu-l convingem pe Nield să se oprească temporar până când putem rezolva într-un fel problema asta?

Emoţia din ochii lui Cerasi se estompă.

— Nu o va face, spuse ea categoric.

— Consiliul Consultativ ar putea emite o acţiune de oprire împotriva echipei lui Nield până când se va putea dezbate problema şi se vor putea face studii suplimentare. Avem acea putere. Nield va trebui să fie de acord.

Cerasi îşi muşcă buza.

— Nu cred că pot face asta. Nu mă pot opune lui Nield în mod oficial. Asta i-ar împărţi pe *Tineri* în două. Trebuie să acţionăm împreună. Dacă *Tinerii* se despart, acesta va fi sfârşitul păcii pe Melida/Daan. Nu pot risca asta.

— Cerasi, oraşul se destramă, spuse pe un ton urgent Obi-Wan. Oamenii îşi doresc viaţa înapoi. Aşa se va face pace. Dacă Nield se concentrează doar asupra distrugerii în loc să reconstruiască, lumea se va revolta.

Cerasi îşi lăsă capul în mâini.

— Nu ştiu ce să fac!

Mawat se repezi brusc în cameră.

— Hei, Obi-Wan! spuse el. Avem nevoie de tine!

Obi-Wan se ridică în picioare.

— Ce este?

— Wehutti i-a organizat pe *Bătrâni* pentru a protesta împotriva distrugerii Sălii de pe Strada Gloriei, spuse Mawat. Da, se adună o mulţime imensă. Avem nevoie de tine, acum, pentru a autoriza eliberarea armelor către *Tineri*. Trebuie să ne apărăm dreptul de a demola Sălile!

Obi-Wan clătină din cap.

— Nu eliberez nicio armă, Mawat. Asta ar putea transforma un protest într-un masacru.

De frustrare, Mawat îşi trecu mâinile prin părul lung şi nisipos.

— Dar suntem neînarmaţi, datorită ţie!

— Mulţumită deciziei unanime a Consiliului, se răsti Cerasi. Obi-Wan are dreptate.

Dezgustat, Mawat se întoarse.

— Hei, mulţumesc pentru nimic.

— Aşteaptă, Mawat! spuse Obi-Wan. Am spus că nu-ţi voi

da arme. Nu am spus că nu vă voi ajuta.

* * *

Zvonul se răspândi prin Templu ca un incendiu. Un intrus fusese reperat pe domeniu. Unii spuneau că el, sau ea, fusese văzut chiar în Templu. Studenţii mai tineri se temeau, şi chiar şi Cavalerii Jedi erau neliniştiţi. Templul era în stare de alertă de securitate. Cum putuse să intre cineva? Era Templul atât de vulnerabil?

— Securitatea Templului este impenetrabilă, îi spuse Qui-Gon lui Tahl în timp ce mergeau pe holuri supraveghindu-le, cu TooJay în faţa lor. Dar poate că ne bazăm prea mult pe faptul că este închis, şi nu luăm în calcul că este o ameninţare în afară.

— Adică? întrebă Tahl.

— Adică nu există prea multe sisteme care să funcţioneze pentru a ne proteja dacă există cineva din interior care vrea ca intrusul să intre. Sistemul presupune că niciun Jedi nu ar accepta o ameninţare exterioară.

— Rampă, înclinată la cincisprezece grade, la doi metri în faţă, graseie TooJay.

Faţa lui Tahl se strânse de enervare pentru o clipă, dar ea se concentră la ceea ce spusese lui Qui-Gon.

— Nici nu ştim dacă există vreun intrus, spuse ea, frustrată. Am încercat să urmărim povestea până la sursă şi este imposibil. *Ăsta i-a spus celuilalt, care a auzit-o de la acela, care nu-şi aminteşte cine i-a spus...*

— Natura unui zvon este greu de urmărit, aprobă Qui-Gon.

— Poate că intrusul se bazează pe asta. Poate că el, sau ea, vrea ca noi să credem că a avut loc o invazie.

O voce se auzi prin sistemul de apelare. *Cod paisprezece, cod paisprezece*, se auzi vocea calmă şi constantă.

— Semnalul lui Yoda, spuse Tahl. S-a întâmplat ceva.

Cei doi Cavaleri Jedi o luară în sens invers. De data asta, Tahl luă braţul lui Qui-Gon, astfel încât să se poată mişca repede.

— Maestră Tahl! Vă rog, încetiniţi! strigă TooJay cu vocea sa muzicală. Trebuie să vă ajut!

— Dispari! strigă Tahl peste umăr. Mă grăbesc!

— Eu nu mă pot pierde, *domnule*, răspunse TooJay,

grăbindu-se după ei. Sunt un droid de orientare.

Qui-Gon şi Tahl se grăbiră spre mica sală de conferinţe unde hotărâseră să se întâlnească cu Yoda pentru a-şi împărtăşi veştile noi. Camera era cea mai sigură din Templu, fiind dotată cu un scaner care monitoriza încontinuu contra dispozitivelor de supraveghere.

Yoda îi aştepta când intrară în camera albă.

— Uşa se va închide în aproximativ două secunde, îi spuse TooJay lui Tahl.

— TooJay..., spuse Tahl nerăbdătoare.

— Voi aştepta afară, *domnule*, răspunse TooJay.

Uşa se închise şuierând în spatele lor. Yoda părea grav.

— Veşti proaste, pentru voi am, spuse el. Un alt furt, avem de raportat. Furate de data asta, sunt cristalele de foc vindecătoare.

— Cristalele? întrebă Qui-Gon, uluit. Dar sunt sub cea mai mare securitate.

Tahl inspiră adânc.

— Cine mai ştie?

— Numai Consiliul, spuse Yoda. Dar teamă ne e că zvonul va scăpa în afară.

De fiecare dată când Qui-Gon credea că situaţia nu se putea agrava, exact aşa se întâmpla. Gravitatea furturilor creştea. Care ar fi putut fi ideea. Exista un tipar, gândi Qui-Gon. Nu era ceva întâmplător. Totul era planificat. De data asta, hoţul lovise chiar în inima Templului. Cristalele de foc vindecătoare fuseseră o comoară Jedi timp de mii de ani. Erau ţinute într-o cameră de meditaţie accesibilă tuturor elevilor. Singura sursă de căldură şi lumină a camerei provenea doar de la cristale. Înglobată în inima fiecărui cristal, era o flacără veşnică.

Când studenţii vor descoperi că fuseseră furate, cu siguranţă că asta le-ar fi zdruncinat credinţa în invincibilitatea Templului. Poate că asta le va testa credinţa în Forţa însăşi.

— Să găsiţi cine a făcut asta, voi trebuie, le spuse Yoda. Dar ceva mai important trebuie să găsiţi.

— Ce anume, Maestre Yoda? întrebă Tahl.

— Trebuie să aflaţi *de ce*, spuse Yoda pe un ton urgent. Frică îmi este că sămânţa distrugerii noastre, în *de ce* se află.

Yoda ieşi. Uşa şuieră în spatele lui.

— Primul pas? îl întrebă Tahl pe Qui-Gon.

— Camera mea, răspunse Qui-Gon. Am note în datapadul meu. Şi, de acum înainte, ar trebui să purtăm în permanenţă notele asupra noastră. Dacă cristalele vindecătoare au fost vulnerabile, la fel suntem şi noi.

Qui-Gon şi Tahl intrară în cameră. Qui-Gon se îngrijorase că datapadul său ar fi putut lipsi, dar era exact acolo unde îl lăsase, într-un sertar de lângă salteaua de dormit. Nu existau încuietori sau seifuri în Templu.

— Bine, spuse el. Să revenim la...

Se opri să o privească pe Tahl. Era evident că prietena sa nu îl asculta. Stătea în mijlocul camerei, cu o concentrare intensă pe faţă. Aşteptă, fără să o întrerupă.

— Miroşi asta? întrebă ea. Cineva a fost aici, Qui-Gon. Există parfumul tău în cameră... şi încă ceva. Un intrus.

Qui-Gon se uită prin cameră. Nimic nu fusese deranjat. Îşi activă datapadul. Toate notele sale codificate erau încă acolo. Interviurile cu studenţii, procedurile de securitate. Ar fi putea cineva să spargă codul şi să le citească? Nu conta prea mult. Nu înregistrase speculaţiile, ci doar faptele. Şi totuşi, cineva fusese aici. Entuziasmul trecu brusc prin Qui-Gon. Tahl se întoarse, surprinzând schimbarea stării sale de spirit. Din ce în ce mai mult, era extraordinar ceea ce putea să afle fără să vadă.

— Ce este? întrebă ea.

— Tocmai ai găsit modalitatea de a-l prinde pe hoţ, răspunse Qui-Gon.

* * *

Obi-Wan, Cerasi şi Mawat ieşiră din tunel la doar un bloc distanţă de Sala Dovezilor. Obi-Wan alertase toţi membrii Echipei de Securitate să-l întâlnească acolo. Nu voia să folosească violenţa, dar afişarea unor arme ar fi putut fi utilă. Trebuia evitată cu orice preţ o confruntare.

Dar ajunseseră prea târziu. Confruntarea era deja în desfăşurare. Wehutti şi *Bătrânii* formaseră un lanţ uman în jurul Sălii. Stăteau umăr cu umăr în faţa lui Nield şi a ajutoarelor sale. Se părea că Nield începuse demolarea înainte să fie copleşit de *Bătrâni*. Câteva pietre de mormânt fuseseră scoase şi demolate parţial.

Plutitorii echipaţi cu burghie cu plasmă şi alte

echipamente de demolare erau adunaţi în afara zidului uman. Evident, Wehutti şi *Bătrânii* reuşiseră să ajungă între Nield şi echipamente. Cerasi şi Obi-Wan se grăbiră să ajungă la Nield.

— Uită-te la ei, spuse Nield dezgustat. Protejază ura cu vieţile lor.

— Nu este o situaţie bună, Nield, spuse Obi-Wan.

— Mulţumesc pentru informare, spuse Nield sarcastic. Apoi oftă. Uite, ştiu că e rău. De ce crezi că stau aici, fără să fac ceva? Dacă folosim forţa pentru a trece de ei, ar putea fi probleme. Dar nu-i putem lăsa să câştige. Trebuie să distrugem Sala.

— De ce? întrebă Cerasi.

Nield dădu din cap.

— Ce vrei să spui? Ştii de ce.

— Am crezut că da, spuse Cerasi. Dar m-am răzgândit, Nield. Este înţelept să distrugem singurul loc în care ne-am adunat istoria?

— O istorie a morţii şi distrugerii!

— Da, recunoscu Cerasi. Dar este istoria noastră.

Nield doar se uită fix la Cerasi.

— Nu-mi vine să cred asta, mormăi el.

— Nield, trebuie să ne gândim şi la Zehava, începu Obi-Wan. Când am spus că este o situaţie proastă, m-am referit la mai mult decât distrugerea acestei Săli. Dacă insişti să foloseşti forţa, veştile se vor împrăştia prin tot oraşul. Oamenii sunt deja nemulţumiţi de noi. Le e frig şi vine iarna. Trebuie să vadă semne de reconstrucţie, nu mai multe distrugeri.

Nield se uită neîncrezător de la Cerasi la Obi-Wan.

— Ce s-a întâmplat cu idealurile noastre? Începem să facem compromisuri atât de curând?

— E atât de rău compromisul? întrebă Cerasi. Civilizaţii întregi sunt construite pe baza lui. Îşi puse mâna pe braţul lui Nield. Lasă-l pe Wehutti să câştige de data asta, Nield.

El clătină violent din cap.

— Nu. Şi de când îţi pasă dacă tatăl tău este învins? Nu ţi-a păsat în timpul războiului! Ai tras în destui *Bătrâni*. L-ai fi ucis dacă ai fi putut!

Cuvintele lui Nield părură să o lovească pe Cerasi în faţă. Ea se întoarse.

— Nield, ascultă, pledă Obi-Wan. Nu este vorba despre

Wehutti. Noi toţi vrem doar ceea ce este mai bine pentru Zehava. Astea sunt chestiuni pe care trebuie să le discutăm cu toţii. Ar trebui să le supunem la vot. Nu de asta am înfiinţat sistemul de guvernare? Tu însuţi ai vrut Consiliul. Nu ai vrut să ai autoritate completă, îţi aminteşti?

Ochii întunecaţi ai lui Nield erau încrâncenaţi.

— Bine. Nu mă pot opune amândurora.

Cerasi îl privi rugător.

— Nu ne opunem, Nield. Suntem încă împreună.

Îşi ridică palma. Nield o ignoră. Se întoarse şi se îndepărtă. Îi făcu semn echipei sale şi, după o clipă, îl urmară cu expresii nedumerite pe feţe. Nu îl mai văzuseră niciodată pe Nield renunţând la ceva.

Bătrânii scoaseră chiote de bucurie. Vocea puternică a lui Wehutti explodă.

— Am obţinut victoria!

Faţa lui Cerasi era tulburată când îl privi pe tatăl ei.

— Cred că tocmai am făcut o greşeală. Nu ar fi trebuit să mă cert cu Nield în faţa lor.

— Nu cred că am avut de ales, spuse Obi-Wan, deşi, şi el era îngrijorat de reacţia *Bătrânilor*.

Cunoscându-l pe Wehutti, va transforma totul într-o mare victorie şi o va folosi în avantajul său.

Wehutti se întoarse brusc şi se uită peste capetele mulţimii, direct la Cerasi. Privirile lor se întâlniră. Obi-Wan văzu bravada alunecând din privirea lui Wehutti când se uită la fiica sa. Îi luă locul o moliciune.

Deci, este om, la urma urmei, gândi Obi-Wan. Pentru prima dată, se gândi că ar putea exista speranţă pentru ca Cerasi să se reunească cu tatăl de care îi era dor.

Un *Bătrân* trase de braţul lui Wehutti şi el se întoarse brusc. Cerasi scoase un mic oftat.

— Nield mi-a spus că părinţii lui erau mai mult decât războinici pentru el, spuse ea. Şi eu simt la fel. Ştiu că tatăl meu este plin de ură. Dar dacă vreau, pot să-mi amintesc şi momentele de iubire.

— Cred că dragostea este încă acolo, spuse Obi-Wan.

— Asta este ceva sacru pentru mine, spuse ea. Şi asta înseamnă că amintirile din Săli ar putea fi şi ele sacre. Se întoarse spre Obi-Wan. Ştii la ce mă refer? Este ceva sacru

pentru tine?

Nechemată, o imagine pâlpâi în mintea lui Obi-Wan. Văzu Templul, ridicându-se spre cerul albastru şi clădirile albe de pe Coruscant, imposibil de înalte, strălucind aurii în lumină. Văzu sălile lungi, răcoroase, camerele liniştite, fântânile curgând, lacul cu apa mai verde decât ochii lui Cerasi. Simţise linişte în interior în timp ce stătea în faţa cristalelor de foc vindecătoare şi privea în adâncurile lor pâlpâitoare.

Îl cuprinse emoţia. Îi era dor să fie Jedi. Îi era dor de legătura sa sigură şi puternică cu Forţa. O pierduse. Era aproape ca şi când ar fi fost din nou un student din primul an, conştient de ceva ce putea simţi, dar incapabil să controleze. Pierduse simţul scopului pe care îl avusese în Templu, simţul despre care ştia exact unde ducea şi se mulţumea să-i urmeze calea.

Şi, cel mai mult, îi era dor de Qui-Gon. Acea conexiune se încheiase. Obi-Wan s-ar fi putut întoarce la Templu. Ştia că Yoda îl va primi. Dacă putea sau nu să fie din nou un Jedi, trebuia să decidă Consiliul. Mai fuseseră şi alţii care plecaseră şi veniseră înapoi. Dar Qui-Gon nu l-ar mai fi luat înapoi şi nici nu l-ar fi întâmpinat. Maestrul Jedi o terminase cu el. Şi Obi-Wan ştia că avea tot dreptul să facă asta. Odată ruptă, o astfel de încredere profundă nu mai putea fi recâştigată.

Cerasi îi citi adevărul în ochi.

— Ţi-e dor.

— Da.

Ea dădu din cap, de parcă asta ar fi confirmat ceva la care se gândise.

— Nu este un lucru ruşinos, Obi-Wan. Poate că ai fost destinat unei lumi mai mari decât ceea ce îţi putem oferi noi aici. Destinul tău ar putea avea o cale diferită.

— Dar îmi place Melida/Daan, spuse Obi-Wan.

— Asta nu trebuie să se schimbe. Ai putea să-l contactezi, ştii asta.

Obi-Wan nu avu nevoie să întrebe la cine se referea.

— Ai ales cum trebuia la momentul respectiv, continuă Cerasi. Din ceea ce mi-ai spus despre Jedi, nimeni nu te va învinui.

Obi-Wan privi pe deasupra pieţei către cerul cenuşiu, sus în atmosferă, unde începuseră să sclipească câteva stele. Acolo se aflau celelalte lumi ale galaxiei, cu Coruscantul printre ele. La

distanţă de trei zile cu o navă rapidă. Cu toate astea, pentru Obi-Wan, era de neatins.

— Unul dintre ei mă va învinovăţi, răspunse el. Mereu.

* * *

Tahl şi Qui-Gon revizuiră listele. Fiecare student, profesor şi muncitor al Templului care avusese acces la diversele elemente furate şi nu putea explica timpul petrecut în acea perioadă, era verificat încrucişat cu lista centrală. Sperau să restrângă mulţimea pe care trebuiau să o chestioneze. Computerul detalie numele. Lista fusese restrânsă la două sute şaizeci şi şapte de persoane.

Tahl gemu tare atunci când computerul rosti numărul.

— O să ne ia zile întregi să intervievăm atât de mulţi.

— Atunci ar fi bine să începem, spuse Qui-Gon.

Unul dintre avantaje era că interviurile aveau să fie scurte. Le programară la intervale de doar cinci minute. Tot ce le trebuia era ca Tahl să prindă mirosul pe care-l simţise în camera lui Qui-Gon. Timpul scurt dintre interviuri însemna că elevii dădeau unii de alţii în afara camerei. Barfele pluteau pe holuri. Începuseră zvonurile despre cristalele furate. Curând, exista o adunare continuă de studenţi în sală.

— Unde este TooJay când am nevoie de el? se plânse Tahl obosită, la sfârşitul unei zile lungi. Cineva ar trebui să preia controlul acolo.

— Aproape că am terminat, spuse Qui-Gon. Urmează Bant Eerin.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi Qui-Gon dezactivă încuietoarea. Uşa se deschise. Bant avea doar unsprezece ani şi era mică pentru vârsta ei. Fiind o Calamariană, ea prospera într-un climat umed. Qui-Gon ştia că fusese prietenă cu Obi-Wan. Părea nervoasă când se apropie de masa la care stăteau Qui-Gon şi Tahl.

Prea nervoasă poate?

Tahl nu indică nicio surpriză sau alertă specială. Dar, pe sub masă, întinse mâna şi apucă genunchiul lui Qui-Gon. Îl mirosise pe intrus.

Qui-Gon se uită din nou la fata zveltă. Cu siguranţă, nu putea fi ea hoţul! Ochii argintii ai lui Bant se feriră involuntar de

privirea lui.

Apoi îşi aminti de antrenamentul Jedi şi îi întâlni rapid privirea.

— Pari incomodată, începu Qui-Gon neutru. Asta nu este o inchiziţie.

Bant dădu din cap neliniştită.

— Dar poţi vedea că, din cauza furturilor, trebuie să vorbim cu toţi elevii.

Ea dădu din nou din cap.

— Ai fi de acord să ţi se cerceteze camera?

— Desigur, răspunse Bant.

— Ai încălcat vreodată securitatea Templului?

— Nu, spuse Bant, cu vocea tremurând puţin.

Tahl se aplecă să murmure în urechea lui Qui-Gon.

— Îi este frică de tine.

Da, şi Qui-Gon simţise asta. De ce i-ar fi fost frică lui Bant de el?

— De ce îţi este frică? întrebă el sever.

Bant înghiţi în sec.

— P-pentru că eşti Qui-Gon Jinn. L-ai luat pe Obi-Wan. Tot ce şi-a dorit a fost să fie Padawanul tău, dar la scurt timp după aceea i-a părăsit pe Jedi. Şi mă întreb...

— Ce? întrebă Qui-Gon.

— Ce i-ai făcut, şopti ea.

* * *

— Fata este nevinovată, spuse Tahl.

— Ştiu, răspunse dur Qui-Gon.

— Nu ştia ce spune, zise Tahl. Plecarea lui Obi Wan nu a fost din vina ta.

Qui-Gon nu răspunse. Ziua lungă îşi făcuse efectul. Putea să mărşăluiască ore întregi, să lupte cu zece duşmani înarmaţi şi iată-l acum, epuizat doar după intervievarea copiilor.

Fără să vorbească, se îndreptară spre lac. TooJay nu apăruse pentru a o duce pe Tahl înapoi în locuinţa ei. Qui-Gon era recunoscător că nu trebuia să audă vocea aceea ciripită care sublinia fiecare obstacol. Dacă Tahl s-ar fi ţinut braţul lui, se putea mişca la fel de repede ca el, chiar şi pe un sol neuniform.

Ajunseră la lac, iar Tahl îşi desprinse braţul de al lui.

Nu voia să primească ajutor mai mult decât avea nevoie.

— Ar trebui să ne decidem cu privire la următorul nostru pas, spuse Qui-Gon, privind lacul verde limpede, acum întunecat de umbrele serii.

Lacul ocupa cinci etaje din Templu şi fusese amenajat cu copaci şi arbuşti. Potecile înguste se întretăiau prin vegetaţie. Puteai avea iluzia că te aflai pe suprafaţa planetei, nicidecum mult deasupra ei.

— Este timpul să dăm în vileag hoţul. Am putea...

— Qui-Gon, pot să îl miros, îl întrerupse Tahl entuziasmată.

Qui-Gon se uită în jur. Erau singuri.

— Dar nu este nimeni aici.

Întinse mâna şi o băgă în apă.

— Nu am mirosit o persoană. Am mirosit asta. Ridică mâna sclipitoare. Am mirosit lacul!

Mintea tulburată a lui Qui-Gon se lumină brusc şi faptele se aşezară la locurile lor.

— Trebuie să explorăm fundul lacului, spuse el.

Mintea lui Tahl făcu legătura la fel de repede ca şi Qui-Gon.

— Hoţul ascunde acolo obiectele furate?

— Tot ce se poate.

— Evident, eu nu pot, spuse Tahl cu tristeţe. Cum stai cu înotul, Qui-Gon?

— Bine, spuse Qui-Gon. Dar cunosc pe cineva care poate face treaba mai bine.

* * *

Ochii argintii ai lui Bant se măriră când deschise uşa şi îi văzu pe Qui-Gon şi Tahl.

— Nu aş face niciodată rău Templului..., începu ea cu lacrimi în ochi.

— Bant, avem nevoie de ajutorul tău, o întrerupse amabil Qui-Gon.

Îi spuseră repede ce voiau de la ea. Nu voiau să implice patrula de securitate Jedi obişnuită, decât dacă trebuia. Toată lumea din Templu încă era suspectă. Dar atât Qui-Gon, cât şi

Tahl, erau convinşi de nevinovăţia lui Bant.

Fata Calamariană era alegerea perfectă. Înota în fiecare zi, iar hainele ei degajau întotdeauna un miros slab de apă şi umiditate. Acesta fusese mirosul pe care îl percepuse Tahl în camera lui Qui-Gon. Bant, fără îndoială, cunoştea bine fundul lacului. Ar fi putut căuta mult mai eficient decât o putea face Qui-Gon.

Bant dădu din cap că acceptă, cu lacrimile deja uscate.

— Bineînţeles că pot face asta, spuse ea. Pentru un Calamarian, este nimic.

Împreună, cei trei se grăbiră înapoi la lac.

— Va trebui să acoperi întregul lac, îi spuse Qui-Gon lui Bant când ajunseră pe plajă. Dar, presupun că dacă este ceva ascuns dedesubt, va fi destul de aproape de ţărm. Îi zâmbi. Nu toată lumea este un înotător la fel de bun ca tine.

Bant îmbrăcase costumul pe care îl purta la scăldat.

— Să nu vă faceţi griji dacă stau prea mult timp sub apă.

După ce dispăru sub suprafaţa apei, Qui-Gon se bucură că îi spusese asta. Chiar dacă ştia că este o specie amfibie, timpul pe care îl putea petrece sub apă tot îi puse nervii la încercare. El privea şi Tahl asculta la fel de atentă ca să audă uşoara clipocire făcută de Bant atunci când reapărea la suprafaţă.

De fiecare dată, ea scutura din cap, inspira adânc şi se scufunda din nou sub apă. Instalaţia de iluminare se stinsese pentru amurg, când Bant reapăru din nou la suprafaţă. Qui-Gon era gata să-i ceară să se oprească. Nu voia să o epuizeze pe fată. Dar ea le făcu semn emoţionată.

— Am găsit ceva!

Qui-Gon îşi scoase cizmele şi pătrunse în apa rece. Înotă spre Bant. Inspirând adânc, o urmă sub apă. Apa lacului era întunecată. Abia putea distinge pâlpâirea pielii palide a lui Bant în timp ce înotau în jos. Qui-Gon îşi dori să fi fost pregătit. Ar fi trebuit să aducă o bagheta luminoasă subacvatică şi un aparat respirator. Fusese prea nerăbdător. Dar, brusc, zări lada în faţa lui, aşezată pe nisipul fin de pe fundul lacului. Qui-Gon se învârti în jurul ei. Nu era niciun fel de plantă sau algă pe ea, ceea ce însemna că fusese scufundată recent.

Îi făcu semn lui Bant să iasă la suprafaţă, dar ea rămase în apă în timp ce el prindea o frânghie de carbon în jurul lăzii. Trase de frânghie şi recipientul se ridică. Era greu. Bant apucă o

parte din coardă şi, împreună, traseră lada la suprafaţă.

Qui-Gon apăru la suprafaţă, gâfâind după aer. Bant respira calmă. Călcă apa în timp ce el îşi recăpăta respiraţia. Apoi remorcară lada la mal. Când putu să se ridice în picioare, Qui-Gon o duse pe plajă. Îi descrise containerul lui Tahl.

— Nu am mai văzut nimic asemănător.

— Eu da, spuse Bant. Îngenunche şi îşi trecu degetele de-a lungul cutiei. Avem aşa ceva pe planeta mea. Întrucât atât de mult din ea este sub apă şi predispusă la inundaţii, depozităm lucrurile în containere etanşe. Uitaţi. Găsi un panou ascuns şi îl deschise. Poţi aşeza lucrurile în compartimentul acesta. Apoi închizi panoul şi activezi pompa de vid. Îndepărtează apa, apoi glisează obiectul în compartimentul interior uscat. Astfel poţi pune lucrurile fără să scoţi recipientul din apă.

— Deştept, spuse Qui-Gon. Îl poţi deschide?

— Aşa cred.

Bant apăsă un alt buton. Capacul articulat se deschise.

Qui-Gon privi înăuntru.

— Săbiile de lumină!

Qui-Gon scotoci printre articole.

— Sunt mai toate aici, dar cred că lipsesc unele lucruri.

— Cristalele? întrebă Tahl.

— Nu sunt aici, spuse Qui-Gon.

Fu dezamăgit. Dar era şi ăsta un început.

— Ce facem acum? se întrebă Tahl.

Qui-Gon se întoarse spre Bant.

— Te-ai descurcat bine astăzi. Poţi păstra secret ceea ce ai făcut?

Bant dădu din cap.

— Nu voi spune nimănui, desigur.

Qui-Gon îşi trecu mâinile peste container.

— Trebuie să îţi cer să faci încă un lucru. Ajută-mă să returnez lada asta acolo unde am găsit-o.

Se uită la suprafaţa calmă, umbrită, a lacului.

— În sfârşit, este timpul, spuse el. Putem întinde capcana.

* * *

— Solicit votul pentru oprirea demolării Sălilor Dovezilor de către Echipa *Noua Istorie*, spuse Cerasi.

Vocea ei răsună între zidurile prăbuşite ale clădirii.

De data asta, camera Consiliului rămase tăcută. Toţi *Tinerii* erau uimiţi de cererea de a i se opune lui Nield. Cerasi, Obi-Wan şi Nield erau văzuţi de tot grupul aproape ca o singură persoană. Neînţelegerile dintre cei trei prieteni erau şocante.

Păsările se roteau pe cerului albastru. Ocazional, câte una zbura înăuntru prin acoperişului deschis, făcându-şi cuib deasupra, şi un ciripit strident despica aerul.

Deila se ridică.

— Susţin moţiunea.

Camera izbucni în strigăte şi cereri. Obi-Wan abia putu înţelege câteva dintre ele.

Sălile trebuie distruse! Nield are dreptate!

Nield a dus totul prea departe!

Cerasi are dreptate! Avem nevoie de locuinţe, nu de moloz!

Chipul lui Nield era nemişcat şi alb în timp ce asculta strigătele. Cerasi îşi strânse mâinile împreună. În calitate de Preşedinte al Consiliului, era treaba ei să controleze mulţimea. În cele din urmă, se ridică şi bătu în masă cu piatra pe care o folosea la menţinerea ordinii.

— Linişte! strigă ea. Staţi jos şi faceţi linişte!

Încet, băieţii şi fetele se aşezară pe scaune. Toată lumea se uită la Cerasi aşteptând. Ea îşi drese glasul.

— Consiliul va vota. Cu privire la problema opririi demolării Sălilor, votaţi da pentru oprire, şi nu pentru a continua demolarea. Cerasi se întoarse spre Mawat. Poţi începe.

— Hei, sunt de acord cu Nield, spuse Mawat. Demolarea trebuie să continue. Votez nu.

Cerasi se întoarse spre următorul membru al Consiliului şi apoi spre următorul. Când votul ajunse la ea, situaţia votării era de patru voturi împotrivă şi patru pentru. Cerasi îi aruncă o privire rapidă şi nervoasă lui Obi-Wan. Mai rămăseseră doar trei voturi: al lui Cerasi, al lui Nield şi al lui Obi-Wan. Cerasi ar fi votat pentru oprirea demolărilor. Nield ar fi votat împotrivă.

Obi-Wan ar fi cel care înclina balanţa.

— Votez da, spuse Cerasi încet.

Toată lumea se uită la Nield.

— Iar eu votez nu, pentru continuarea păcii şi securităţii pe Melida/Daan! strigă el cu o voce răsunătoare.

Acum, toate privirile din cameră se întoarseră spre Obi-Wan. Auzi ciripitul batjocoritor al păsărilor de deasupra capului şi geamătul vântului. Inima îi fu grea când spuse:

— Votez da.

— Moţiunea este adoptată, spuse Cerasi, înghiţind cu greu. Echipa *Noua Istorie* va înceta temporar demolarea Sălilor până la efectuarea unor studii.

Pentru o clipă, nimeni nu se mişcă. Apoi Nield sări brusc în picioare.

— Cer un alt vot! strigă el. Cer îndepărtarea lui Obi-Wan din Consiliu!

Obi-Wan înţepeni.

— Ce? strigă Cerasi.

Nield se întoarse spre mulţime.

— Cum poate Obi-Wan să aibă un vot când el nu este nici Melida, nici Daan?

— Obi-Wan este unul dintre noi! strigă Cerasi şocată.

— Nield are dreptate!

Mawat se ridicase, cu ochii aprinşi.

— Să votăm din nou! strigă un susţinător al lui Nield.

Obi-Wan simţea că nu se poate mişca. Niciodată nu şi-ar fi putut imaginat că Nield ar fi putut face o astfel de acuzaţie. El şi Nield erau ca fraţii. Doar pentru că nu fusese de acord în problema asta, nu însemna că se schimbase ceva. Cel puţin nu pentru Obi-Wan.

Cerasi preluă conducerea.

— Membrii Consiliului au fost aleşi pentru o perioadă de un an. Nield nu poate să ne dea afară pe niciunul dintre noi doar pentru un vot care s-a întors împotriva lui. Obi-Wan este un erou al războiului şi a fost votat de o majoritate covârşitoare. Şi lovi cu piatra în masă. Votul pentru oprirea demolărilor a avut loc. Întâlnirea s-a încheiat.

Se ridică şi le făcu semn celorlalţi membri ai Consiliului să facă la fel.

Dar mulţimea era supărată. Strigătele şi ţipetele umplură aerul.

Cineva dintr-un rând din spate împinse pe altcineva şi izbucni o bătaie.

— Trebuie să decidem asupra propriului nostru destin! strigă Nield. Melida şi Daan laolaltă!

Strigătele deveniră mai puternice. Obi-Wan rămase în scaunul lui, încă incapabil să se mişte. Nu ştia ce să facă. Brusc, era un străin.

Se uită la Cerasi. Fata se uita la mulţime, cu faţa albă, cu mâinile strângând marginea mesei. Ea îi întâlni disperată privirea. Unitatea *Tinerilor* se dezintegra sub ochii lor.

În zilele de după întâlnire, Obi-Wan şi Cerasi nu putură decât să privească neputincioşi la dezbinarea *Tinerilor*. Nield nu voia să mai vorbească cu ei. Se mutase la suprafaţă şi dormea în parc cu Mawat şi *Tinerii Recuperatori*.

Cu inima frântă, Obi-Wan şi Cerasi nu putură decât să încerce să vindece ruptura pe care o provocaseră. *Nu putem lăsa asta să ne despartă*, pledau ei. Dar ruptura se mări.

Nield vorbea cu Mawat pentru a-i convinge pe *Tinerii Recuperatori* să-l susţină.

Dacă ar fi avut destule voturi, ar fi putut răsturna întregul Consiliu şi apoi să ceară unul nou. Îl prezenta pe Obi-Wan ca pe un străin care nu avea niciun drept să ia decizii pentru Melida/Daan.

— Dacă va reuşi, ar putea izbucni din nou războiul, îi şopti Cerasi lui Obi-Wan târziu, într-o noapte, când reveniseră împreună în camera subterană. Dacă *Bătrânii* văd că suntem divizaţi, vor folosi asta pentru a ne diviza şi mai mult.

— Ar trebui să demisionez din Consiliu, spuse Obi-Wan. E singura modalitate de a pune capăt problemelor.

Cerasi clătină din cap.

— Ne-am luptat pentru că am crezut că trebuia să punem capăt rivalităţilor tribale. Îţi aminteşti sloganul nostru, *Suntem Toţi*? Dacă începem să facem distincţie cine nu s-a născut aici, ce înseamnă asta? Este diferită de prejudecăţile tribale?

— Totuşi, ar rezolva temporar problemele, argumentă Obi-Wan.

— Nu vezi, Obi-Wan? întrebă Cerasi cu disperare. Este deja prea târziu.

Obi-Wan se ridică neliniştit şi se înfăşură în mantie. Se bucura de tovărăşia lui Cerasi, dar avea nevoie de răspunsuri pe care ea nu i le putea da. Îi spuse încet *noapte bună* şi plecă deasupra.

Noaptea era rece. Se urcă pe un acoperiş din apropiere pentru a fi mai aproape de stele. Băgând mâna în interiorul

tunicii, scoase piatra de râu pe care i-o dăduse Qui-Gon drept cadou la a treisprezecea aniversare. Ca de obicei, piatra era caldă. Când o ţinea între mâini, i le încălzea. Obi-Wan închise ochii. Aproape că simţea prezenţa Forţei. Nu-l părăsise. Nu avea cum. Trebuia să-şi amintească asta. Avea nevoie de Qui-Gon. Maestrul său nu era cel mai vorbăreţ tovarăş, dar Obi-Wan nu-şi dăduse seama pe deplin cât de mult se baza pe sfatul lui. Ar fi avut nevoie de el acum. Înainte, când era Padawanul lui Qui-Gon, nu trebuia decât să se concentreze şi putea să-l contacteze pe Qui-Gon. Acum, se întinse spre Forţă şi nu simţi nimic.

Evenimentele îi scăpau de sub control. Tot ce luptase să obţină, era acum în pericol şi habar nu avea cum să remedieze problemele. Erau destui oameni cu care să vorbească pe Melida/Daan, dar nimeni pe a cărui perspectivă matură s-ar fi putut baza. Nici chiar pe sfatul lui Cerasi.

Dacă războiul ameninţa să izbucnească, ar fi putut apela la Templu pentru a trimite un Jedi ca gardian al păcii? L-ar trimite oare pe Qui-Gon? Ar putea să îndrăznească să ceară aşa ceva? Şi dacă va cere, ar veni oare Qui-Gon?

* * *

Din cauza securităţii sporite, instalaţia de iluminare era oprită.

Întunericul era absolut. Norocul era cu ei, gândi Qui-Gon. Se ghemuise cu Tahl între copacii de pe malul lacului. Abia putea distinge sclipirea apei.

— În sfârşit suntem egali, murmură Tahl când Qui-Gon îi spuse cât era de întuneric.

Calculaseră că în acea seară se va întâmpla următorul furt. Văzuseră furturile intrând într-un tipar în progresie. Era timpul să continue uimitorul furt al cristalelor cu o altă crimă. Hoţul ar fi trebuit să ascundă ceea ce fura şi ar fi venit la lac. Sau cel puţin aşa sperau ei.

Tahl nu voise să rămână retrasă. Se certase cu ea şi pierduse. Dacă Qui-Gon vedea cine era vinovatul, ea ar fi putut să-i ducă vestea lui Yoda.

Qui-Gon s-ar fi putut să trebuiască să-l urmeze pe hoţ. Tahl susţinuse că nu ar trebui să se bazeze pe comunicatoare pentru a păstra legătura. Problema asta era prea importantă. Şi

aveau nevoie să facă totul cât mai în linişte posibil.

Cel mai bine era să nu-l lase pe hoţ să ştie că se dăduse de gol.

— Bine, fu el de acord în cele din urmă. Dar lasă-l pe TooJay în cameră.

Aşteptau de cinci ore. Din când în când se ridicau şi îşi întindeau fiecare muşchi într-un exerciţiu Jedi cunoscut sub numele de *mişcare staţionară*.

Asta îi ţinea treji şi muşchii le rămâneau activi. Malul era atât de liniştit încât doar foşnetul unei frunze îl avertiză pe Qui-Gon cu privire la prezenţa cuiva. Tahl îl auzise şi ea; poate că auzise tulburarea chiar mai devreme, deoarece capul îi era deja întors spre sunet. Qui-Gon chemă Forţa să-l ajute. Era îmbrăcat într-o robă întunecată şi era perfect camuflat în vegetaţie. El însuşi stătea perfect nemişcat.

O siluetă apăru pe mal în stânga lor, nu din direcţia pe care o anticipase. Silueta avea glugă, dar Qui-Gon văzu că era un băiat.

Judecând după înălţimea sa, era unul dintre băieţii mai mari. Postura îi era şi ea familiară. Qui-Gon nu trebui să aştepte căderea glugii şi vederea strălucirii unei cozi albe ca de cal, pentru a şti că era Bruck. Se aplecă şi-şi puse buzele la urechea lui Tahl. Şopti numele lui Bruck, iar ea dădu din cap.

Bruck se aşeză pe mal şi îşi scoase cizmele şi mantia. Apoi îşi legă un colet impermeabil la gât, aprinse o baghetă luminoasă şi pătrunse în lac. Inspiră adânc şi apoi dispăru.

— E sub apă, îi spuse Qui-Gon lui Tahl pe un ton scăzut. Când o să iasă, o să îl urmăresc. Tu aştepţi aici. Nu mişca niciun muşchi. Nu trebuie să afle că e urmărit.

— Bine, fu de acord Tahl. Dacă nu te întorci în cincisprezece minute, voi cere ajutor.

În câteva minute, Bruck reapăru şi înotă spre mal într-un ritm puternic. Ieşi din lac şi îşi trase cizmele în picioare, apoi îşi puse pelerina în jurul corpului. În loc să se întoarcă înapoi la turbolift, alese o cărare prin vegetaţie.

Qui-Gon o ştia bine. Ducea, printre tufişuri, spre clădirile utilitare în care se aflau plutitorii şi hidronavele. Qui-Gon îl urmă. Bruck s-ar fi putut îndrepta spre o întâlnire. Sau s-ar putea îndrepta spre locul unde ascunsese celelalte obiecte furate.

Oricum ar fi, vor afla ceva important în seara aceea.

Bruck era atent, dar Qui-Gon era şi mai atent. Avea mai multă practică decât băiatul în a se mişca tăcut. Îl urmă mai degrabă după sunet decât din vedere.

Copacii drepţi blocau împrejurimile pe măsură ce poteca se îndepărta de lac. În curând vor ajunge la magaziile utilitare. Era acolo cineva care să se întâlnească cu Bruck? Qui-Gon mări uşor ritmul, astfel încât să-l poată vedea pe băiat.

— Rădăcină de copac, la doi centimetri în faţă, sparse tăcerea o voce cunoscută. Creangă cu frunze, la trei centimetri drept înainte, la nivelul ochilor!

TooJay! Qui-Gon se opri şi rămase perfect nemişcat. Bruck se întoarse, coada lui de cal fluturând în jur. Nu-l putea vedea pe Qui-Gon prin întuneric. Dar se întoarse şi fugi. Nu avea rost să-l urmeze. Cel mai probabil ar fi ocolit şi s-ar fi întors la turbolift. Ştia deja că îl urmărea cineva.

Qui-Gon se întoarse dezgustat. Tahl aştepta pe potecă, la câţiva metri în spate. TooJay stătea lângă ea.

— Se apropie Qui-Gon Jinn, spuse TooJay pe un ton plăcut.

Furioasă, Tahl întinse mâna şi opri mecanismul vocabulator al lui TooJay.

Droidul flutură din braţe, dar nu putu vorbi.

— Qui-Gon, îmi pare rău, spuse Tahl repede. Nu mi-am dat seama că mă căuta TooJay. De îndată ce am început să merg pe cărare, a apărut în spatele meu.

— De ce m-ai urmărit? întrebă iritat Qui-Gon.

— Pentru că te urmărea cineva, explică Tahl. Se mişca atât de tăcut încât m-am gândit că nu l-ai auzit. Am fost îngrijorată.

— Ai putea să spui dacă a fost cineva din Templu? întrebă Qui-Gon.

— Nu cred, spuse Tahl ezitantă. Studenţii şi profesorii, chiar şi muncitorii, poartă cizme cu talpă moale. Persoana aceea purta cizme mai grele. Iar hainele scoteau un sunet şoptit. Nu ca sunetul pelerinelor sau tunicilor noastre. Cred că era un bărbat. Paşii erau mai grei şi se freca de frunzele de icus. Cred că avea aproape înălţimea ta.

— Deci există un intrus, spuse Qui-Gon. Cu el urma să se întâlnească Bruck.

— Da, fu de acord Tahl. Dar nu e numai asta. Nu s-a

ascuns în tufişuri şi nici nu a încercat să vă urmărească printre copaci. Ştia calea. Intrusul acesta se simţea aici ca acasă. Şi nu îi era frică.

Un fior rece trecu prin Qui-Gon. Asta era cea mai înspăimântătoare veste dintre toate.

* * *

Când Obi-Wan se trezi a doua zi dimineaţă, era singur. Majoritatea *Tinerilor* urcaseră deja la suprafaţă. Probabil că Cerasi nu voise să-l trezească. Era sigur că ea fusese trează atunci când se strecurase înapoi în zona de dormit, aproape de zori. Cerasi îi lăsase o farfurie cu fructe şi o brioşă muja pentru micul dejun.

Mâncă, întrebându-se când va mai avea ocazia să mănânce din nou. Era atât de ocupat în fiecare zi. Dacă nu era de serviciu cu Echipa de Securitate, încerca, împreună cu Cerasi, să-i convingă pe *Tineri* că nu mai trebuiau să fie mânioşi.

Roenni năvăli brusc în camera spaţioasă. Nu o văzuse prea des pe fata liniştită în ultima vreme. Era mai rezervată.

— Obi-Wan, au nevoie de tine, spuse ea dintr-o suflare.

— Cine are nevoie de mine? întrebă el ridicându-se.

— Toată lumea.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Roenni, ia-o de la început.

— Nield l-a convins pe Mawat că trebuie să ignore votul Consiliului şi acum demolează Sala Dovezilor de pe Strada Gloriei, spuse Roenni. A adunat majoritatea echipei sale şi o parte din *Tinerii Recuperatori*.

Obi-Wan oftă. Va trebui să se ocupe de problema asta.

— Au arme, îl avertiză Roenni.

— De unde le-au luat? întrebă tăios Obi-Wan.

— Nu ştiu. Dar Wehutti este acolo cu *Bătrânii* şi au şi ei arme.

Uimirea îl umplu pe Obi-Wan. De asta se temuseră el şi Cerasi, asta doriseră să evite. Conflictul deschis era din nou pe străzile Zehavei. Se întrebă dacă trebuia să încerce să o găsească pe Cerasi. Ar fi putut să o apeleze prin comunicator. Dar nu avea prea mult timp şi era mai bine ca ea să afle despre conflict după ce se încheia. Îşi aminti cât de întristată fusese

ultima dată să-i vadă pe Wehutti şi Nield în tabere opuse. În schimb, trimise semnalul de urgenţă echipei sale, împreună cu locaţia problemei. Spera că vor ajunge în curând, aşa că nu va trebui să se confrunte singur cu Nield. Vederea lui Obi-Wan nu l-ar fi calmat. Totuşi, trebuia să încerce.

Apucându-şi vibro-lama, Obi-Wan se îndreptă spre suprafaţă. Când ajunse pe Strada Gloriei, cele mai grave temeri ale sale se împliniseră. În centrul pieţei era o fântână mare din piatră, cu jeturile secate. Nield şi forţele sale stăteau la capătul pieţei, având scuturi transparente, blastere şi vibro-lame. Wehutti şi *Bătrânii* erau în partea opusă, toţi purtând armuri de plastoid şi arme. Blocaseră intrarea în Sala Dovezilor. Numai fântâna stătea între ei. Erau ca o bombă care aştepta să explodeze.

Obi-Wan se grăbi spre ei.

— Vă ordon în numele guvernului Melida/Daan să lăsaţi armele jos! strigă el în timp ce alerga.

Îi văzu pe membrii echipei sale grăbindu-se la faţa locului, cu armele pregătite. Le făcu semn să stea calmi. Dacă începeau să tragă, forţele *Bătrânilor* şi ale lui Nield ar fi făcut şi ele la fel.

— Tu nu reprezinţi guvernul Melidei/Daan! strigă Nield.

Echipa lui Obi-Wan se adună în jurul lui. Se uitau de la Nield la Obi-Wan şi văzu confuzie pe feţele lor. Evident, Nield îi impresionase pe unii dintre ei atunci când îl numise pe Obi-Wan un străin. Chiar şi Deila părea nesigură.

Ignorându-le ezitarea, Obi-Wan dădu repede ordine ca jumătate din echipă să înconjoare perimetrul. Cel puţin va încerca să prevină începerea luptei în centrul oraşului. Trebuia să prevină sosirea oricăror întăriri. Confruntarea aceea nu trebuia să se transforme într-un război. Merse încet spre grupuri. Putea simţi turbulenţele din aer, emoţia fierbinte. Ştia că toată lumea era la doar un fir de păr distanţă de a-şi folosi armele.

— Dă-te la o parte, Wehutti, spuse Nield. Am câştigat războiul. Lasă-ne să ne facem treaba.

— Nu vom permite profanarea strămoşilor noştri de către o bandă de ticăloşi! tună Wehutti.

— Nu vom permite ca asasinii să fie trataţi drept morţi care trebuie cinstiţi! strigă Nield înapoi. Ridică puşca blaster. Acum, mişcă-te!

Deodată, se deschise grătarul fântânii secate şi apăru Cerasi. Începu să alerge spre mijlocul celor două grupuri.

— Nu! strigă ea în timp ce alerga. Nu se poate întâmpla una ca asta!

— Cerasi! strigă Obi-Wan sărind înainte.

În acelaşi moment, răsunară împuşcături. În confuzie, Obi-Wan nu putu vedea de unde veniseră salvele. Dar îşi loviră ţinta. Ochii lui Cerasi se măriră în timp ce focul de blaster o lovi în piept. Încet, se lăsă în genunchi. Obi-Wan ajunse la ea exact atunci când căzu înapoi, în braţele lui.

— Cerasi! strigă el.

Ochii ei verzi erau strălucitori.

— O să fii bine, spuse el frenetic. Mă auzi? Noi n-avem nevoie de noroc. Cerasi!

Ridică palma. Ea încercă să ridice mâna, dar îi căzu înapoi. Ochii ei nu se mai concentrau.

— Nu! ţipă Obi-Wan.

Îi căută pulsul cu degetele tremurânde. Dar nu era nicio bătaie de inimă, nici măcar una firavă. Agonia îl sfâşie. Îşi ridică ochii spre Nield şi Wehutti.

Nu putea să formuleze cuvintele. Parcă uitase cum să vorbească. Lacrimile îi curgeau pe faţă pe măsură ce durerea creştea şi se extindea în fiecare colţ al creierului şi inimii lui. Părea de nesuportat. Corpul lui nu putea suporta atâta durere. Pur şi simplu avea să se rupă. Cu toate astea, ştia că era doar începutul.

* * *

Unda de şoc a morţii lui Cerasi se răspândi prin Zehava. Fusese simbolul păcii. Moartea ei devenise un simbol, de asemenea. Dar nu era simbolul reconcilierii. Fiecare parte luase moartea ei şi o folosise pentru a se potrivi propriilor lor scopuri. Pentru *Bătrâni*, era un simbol al iresponsabilităţii şi imprudenţei *Tinerilor*. Pentru *Tineri*, moartea ei tragică era un simbol al urii inflexibile faţă de *Bătrâni*. Fiecare grup dădea vina pe celălalt pentru moartea ei. *Tinerii* şi *Bătrânii* erau mai divizaţi ca niciodată. Deşi Wehutti şi Nield se izolaseră amândoi, facţiunile lor patrulau pe străzi, acum înarmate pe faţă. Fiecare facţiune aduna tot mai mult sprijin în fiecare zi. Se zvonea că războiul

era inevitabil. Obi-Wan ştia că Cerasi ar fi urât ceea ce devenise moartea ei: un motiv de luptă. Dar nu putea începe să se lupte cu semnificaţii şi simboluri. Nu putea decât să se întristeze.

Nield nu participase la înmormântarea lui Cerasi. Cenuşa ei era acum depozitată în Sala Dovezilor unde era şi mama ei.

Obi-Wan era singur. Pierderea lui Cerasi îl chinuia în mod constant. De îndată ce deschidea ochii, o simţea. Era ca şi cum oasele îi părăsiseră corpul, lăsând în urmă un spaţiu gol, căscat. Rătăcea pe străzile oraşului, întrebându-se cum puteau oamenii continua să mănânce, să cumpere, să trăiască, acum că murise Cerasi.

Retrăia momentul iar şi iar. Se întreba de ce nu alergase mai repede, de ce nu pornise spre ea mai devreme sau de ce nu anticipase că ea va fi acolo. De ce nu l-a lovit pe el focul de blaster? Apoi, vedea şocul din ochii ei cristalini, în timp ce salva o lovea, şi îi venea să ţipe şi să lovească pereţii. Furia îl ţinea la fel de ocupat ca şi durerea. Pierderea prezenţei ei îl lovea din nou, în fiecare clipă. Cunoaşterea faptului că nu va mai vorbi niciodată cu ea îl durea fizic. Îi era dor de prietena sa. Îi va fi întotdeauna dor de ea. Fusese ca o prezenţă vie în viaţa sa.

Mai avuseseră atât de multe să-şi spună unul altuia.

Aşa că Obi-Wan continua să meargă. Mergea până la epuizare, până când abia mai putea vedea. Apoi dormea cât de mult putea. De îndată ce se trezea, începea din nou să meargă. Trecură zilele. Nu ştia cum să iasă din acea durere.

Apoi, într-o zi, se trezi în piaţa unde se termina Strada Gloriei şi unde murise Cerasi. Cineva agăţase un banner între doi copaci.

RĂZBUN-O PE CERASI! ALEGE RĂZBOIUL!

Ceva izbucni în Obi-Wan. Fugi la banner şi sări în sus ca să îl apuce. Materialul era greu de rupt, dar se ţinu de el, cu muşchii durându-l şi cu degetele înţepenite, până când îl rupse în bucăţi mici. Cerasi nu putea fi folosită în felul ăsta.

Trebuia să-i pună capăt. Trebuia să-şi adune durerea şi dragostea pentru ea şi să oprească luptele. Trebuia să vorbească cu Nield. Nimeni altcineva nu l-ar fi putut ajuta. Obi-Wan îl găsi în tuneluri, într-o cameră departe de cea unde se întâlniseră prima dată. Era o cameră pe care o folosiseră pentru scurt timp ca depozit. Nield stătea pe o bancă, cu capul plecat.

— Nield? Obi-Wan intră ezitant în cameră. Te-am căutat.

Nield nu îşi ridică privirea. Dar nici nu îi ceru lui Obi-Wan să plece.

— Inimile noastre sunt frânte, spuse Obi-Wan. Ştiu asta. Mi-e dor de ea. Dar dacă ar putea vedea ceea ce se întâmplă, ar fi furioasă. Tu înţelegi ce vreau să zic?

Nield nu răspunse.

— Se mobilizează pentru război şi o folosesc pe Cerasi ca motiv, zise Obi-Wan. Nu putem lăsa să se întâmple asta. Ar încălca tot ceea ce a reprezentat ea. Nu am putut-o proteja pe Cerasi când era în viaţă. Dar am putea să-i protejăm memoria.

Capul lui Nield încă era aplecat. Să fi fost durerea lui atât de mare încât nici nu-l mai auzea pe Obi-Wan? Sau îl auzise?

Apoi, Nield ridică privirea. Obi-Wan făcu un pas înapoi. În locul durerii pe care se aşteptase să o vadă, faţa lui Nield era schimonosită de furie.

— Cum îndrăzneşti să vii aici, spuse Nield, cu vocea plină de furie. Cum îndrăzneşti să spui că nu ai putut să o protejezi? De ce nu ai putut, Obi-Wan?

Nield se ridică. În spaţiul mic, capul lui aproape că atingea tavanul. Furia lui umplea camera.

— Am încercat să ajung la ea, începu Obi-Wan. Eu...

— N-ar fi trebuit să fie acolo! strigă Nield. Tu ar fi trebuit să o supraveghezi, să o protejezi, să nu se grăbească să intre în tot felul de situaţii, încercând să-i salveze pe alţii ca un... Jedi!

Scuipând ultimul cuvânt, Nield făcu un pas ameninţător spre Obi-Wan. Ochii lui întunecaţi ardeau. Obi-Wan îi putea vedea lacrimile vărsate. Lacrimi de durere şi furie.

— Jedi, întotdeauna cu mintea la lucruri importante, continuă Nield amar. Întotdeauna mai buni decât cei pe care îi protejează, incapabili să se conecteze cu fiinţele vii, cu carne, sânge şi inimi.

— Nu! strigă Obi-Wan. Nu asta fac Jedii! Este exact opusul a ceea ce suntem!

— *Suntem!* strigă Nield. Vezi? Chiar eşti un Jedi! Nu ai loialitate pentru noi. Eşti un străin. Ai influenţat-o pe Cerasi, ai făcut-o să mi se opună...

— Nu, Nield. Obi-Wan se străduia să-şi păstreze vocea calmă şi sigură. Ştii că nu este adevărat. Nimeni nu ar fi putut-o influenţa vreodată Cerasi sau să-i spună ce să facă. Ea dorea doar pacea. De aceea sunt aici.

Mâinile lui Nield se strânseră în pumni.

— Pace? şuieră el. Ce este aia *pace*? Ce este pacea pe lângă pierdere? Cerasi a fost ucisă de *Bătrâni* şi acum ei vor trebui să sufere. Nu mă voi odihni până când nu va muri fiecare *Bătrân* murdar. O voi răzbuna sau voi muri!

Obi-Wan fu uimit. Nield vorbea ca o hologramă din Sălile pe care le detesta.

— Ce faci aici, Obi-Wan Kenobi? întrebă Nield cu vocea înăbuşită de dezgust. Nu faci parte dintre *Tineri*. Niciodată nu ai făcut. Nu eşti Melida. Nu eşti nici Daan. Eşti un nimeni, ai venit de nicăieri şi nu mai însemni nimic pentru mine.

Furia părăsi vocea lui Nield şi oboseala păru să-l tragă în jos, pe bancă.

— Acum, dispari din ochii mei... şi dispari de pe planeta mea.

Obi-Wan se retrase din cameră. Umblă prin tuneluri până când văzu un pătrat de lumină cenuşie deasupra capului. Trecu printr-un grătar prin care nu mai trecuse niciodată. Se trezi pe o stradă necunoscută.

Era pierdut. Făcu un pas într-o direcţie, apoi altul. Creierul lui era agitat şi nu putea să-şi adune gândurile. Erau tulburate de cuvintele lui Nield.

Unde ar trebui să se ducă? Fiecare fir care îl lega de viaţă se rupsese. Toţi cei de care îi păsase, dispăruseră. Nield avea dreptate. Nu-i avea pe Jedi, nu-i avea nici pe *Tineri*, nu mai avea pe nimeni. *El* era un nimeni. Când nu mai rămăsese nimic, unde s-ar mai fi putut duce?

Cerul cenuşiu părea să-l apese. Voia să cadă şi să nu se mai ridice niciodată. Dar, când ajunse la culmea disperării, auzi o voce în mintea sa.

Mereu aici, poţi să vii, când pierdut vei fi...

* * *

Qui-Gon alertase securitatea să-l caute pe Bruck. Ei ar fi putut pieptăna Templul mai eficient decât ar fi putut-o face el. Apoi ridică el însuşi cutia din apă şi o târî înapoi spre ţărm. Cel puţin va putea returna bunurile furate. Recuperă sabia de lumină a lui Obi-Wan din compartimentul uscat. Atinse activatorul şi sabia prinse viaţă imediat, cu străluciri albastre de

gheaţă în întuneric. Văzu cu uşurare că nu fusese deteriorată. O dezactivă şi o agăţă la centură, lângă a lui.

Tahl îl conduse pe tăcutul TooJay înapoi în locuinţa ei. Avea să coordoneze de acolo eforturile de căutare. Qui-Gon se duse direct la camera lui Bruck. Băiatul nu era acolo, desigur. Securitatea îl căutase deja. Era clar că hotărâse să nu mai rişte. Plecase definitiv. Qui-Gon se uită prin cameră. Dacă exista acolo vreun indiciu care să explice de ce un băiat promiţător ar fi putut face astfel de lucruri, nu îl putu găsi. Hainele îi erau pliate îngrijit, biroul era ordonat. Oare ce fusese în inima băiatului?

Qui-Gon atinse sabia de lumină de la brâu. Ce era în inima oricărui băiat? Şi de ce crezuse Yoda că Qui-Gon ar fi putut să vadă ce era în ele?

Îi dezamăgise pe cei din Templul. Furia lui Bruck fusese prezentă acolo. Dar el nu o văzuse. Aşa cum nu văzuse nici furia primului său Padawan, Xanatos. Sau neliniştea lui Obi-Wan.

Obosit, Qui-Gon privi pe fereastră. Răsărea soarele. Era timpul să-i spună lui Yoda. Unul dintre ei trădase. Comunicatorul se aprinse în roşu – îl chema Yoda. Era, cel mai probabil, nerăbdător să afle raportul.

Qui-Gon luă turboliftul spre sala de conferinţe unde ştia că va aştepta Yoda. Yoda era singur în cameră când intră el.

— Deci aţi auzit, spuse el.

— Vinovatul nostru, Bruck este, spuse Yoda. Tulburător şi trist, da. Pentru altceva, te-am chemat aici. Un mesaj pentru tine a venit.

Surprins, Qui-Gon îl privi pe Yoda, dar Maestrul nu-i dădu niciun indiciu. Activă în schimb o hologramă. Imaginea lui Obi-Wan apăru brusc în cameră.

Furios, Qui-Gon se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Nu am timp...

— Cerasi a murit.

Vocea lui Obi-Wan era blândă. Cuvintele îl loviră puternic pe Qui-Gon. Se opri şi se întoarse. Putu vedea că faţa fostului său Padawan era marcată de suferinţă.

— A fost prinsă într-un schimb de focuri între forţele *Bătrânilor* şi cele ale *Tinerilor*.

Durerea îl inundă pe Qui-Gon. În timpul scurt petrecut pe Melida/Daan o îndrăgise de fată. Înţelesese de ce fusese Obi-Wan atras de ea. Asta era o tragedie.

— Acum, fiecare parte o învinuieşte pe cealaltă pentru moartea ei, continuă Obi-Wan. Chiar şi Nield este pregătit pentru luptă. Forţele lui Wehutti s-au reînarmat. Echipa mea a fost desfiinţată. Nu mai am nicio comandă, nicio cale de a-i convinge-i pe ceilalţi să se dezarmeze.

Qui-Gon făcu un pas inconştient spre hologramă. Faţa lui Obi-Wan era gravată de durere şi de altceva, ceva ce Qui-Gon mai văzuse pe feţele celor loviţi de o soartă îngrozitoare: neînţelegere. Fostul său Padawan era o miniatură, cu mâinile atârnându-i neputincioase pe lângă corp.

— Nu ştiu ce să fac, mărturisi el. Nu mai sunt Jedi. Şi totuşi, ştiu ce poate face un Jedi. Şi ştiu că doar un Jedi mai poate ajuta. Qui-Gon, îmi dau seama că am făcut ceva rău pentru amândoi. Dar mă vei ajuta?

Mâna lui Qui-Gon se îndreptă spre sabia de lumină a lui Obi-Wan, încă prinsă la centura lui. Strânse degetele în jurul mânerului. Părea să aibă un fel de energie, chiar dacă era dezactivată. Sau era Forţa, cea pe care o simţea, pulsând în jurul lui?

Faţa palidă a lui Obi-Wan tremură în faţa lui, apoi dispăru. În acel moment, văzu ce încercaseră Yoda şi Tahl, în modurile lor diferite, să-i spună. Nu fusese trădat de un Jedi. Fusese trădat de un băiat. Un băiat copleşit de pasiune şi de circumstanţe. Băiatul merita să fie înţeles. Nu, nu avea nicio modalitate secretă de a vedea în inima unui băiat. Poate că tot ce trebuia să facă, era să asculte.

— Trimite-i un mesaj lui Obi-Wan, îi spuse lui Yoda. Mă duc acolo.

* * *

Când Yoda îi spuse printr-o hologramă că va veni Qui-Gon, Obi-Wan se simţi copleşit. Fu cuprins de uşurare şi simţi primul val de fericire de la moartea lui Cerasi.

Dar, imediat, fericirea fu înlocuită de îngrijorare. Qui-Gon venea din obligaţie. Faptul că va lucra cu un Qui-Gon tăcut, dezaprobator, avea să fie mai rău decât dacă ar fi lucrat singur?

Melida/Daan era problema cea mai importantă, îşi spuse cu fermitate Obi-Wan. Trebuia să facă tot ce putea pentru lumea iubită de Cerasi.

Avea să dureze zile până să vină Qui-Gon. Între timp, Obi-Wan trebuia să aştepte. Deşi îl presa timpul, nu mai era nimic de făcut. Datorită amărăciunii lui Nield, fusese exilat dintre *Tineri*. Poate că unii nu erau fost de acord cu tactica lui Nield, dar dacă era aşa, tot nu i se alăturaseră lui Obi-Wan. Nimeni nu s-ar fi pus împotriva lui Nield. Obi-Wan se simţea de parcă ar fi fost o fantomă. Nu i se permise să mai stea în tuneluri, aşa că dormise pe unde putea sau acolo unde se întâmpla să îl prindă noaptea. Prin clădiri abandonate, în parcuri publice, într-un parc plin de carcase de speedere abandonate. Viaţa se desfăşura în jurul lui, dar el nu lua parte la ea. Numai credinţa sa în *Cauza* lui Cerasi îl mai reţinea pe planetă.

Singura sa prietenă era Roenni. Îl căuta de multe ori, aducându-i mâncare. Îi dăduse un pachet de supravieţuire cu o baghetă luminoasă, o trusă medicală şi o pătură caldă şi uşoară pentru nopţile reci. Obi-Wan îi era recunoscător pentru loialitate, dar şi îngrijorat de faptul că îi putea vedea cineva împreună şi va afla Nield.

— Va fi furios, îi spuse el.

Stăteau într-un mic parc care fusese locul unei bătălii din ultimul război. Iarba se lupta să crească printre resturi. Doar un singur copac mai era înflorit. Restul nu erau decât cioturi, cu ramurile şi trunchiurile rupte în bucăţi.

Ochii ei calzi şi căprui deveniră brusc neînfricaţi.

— Nu-mi pasă. Ceea ce face este greşit. Nield este o persoană bună. Îşi va da seama în cele din urmă. Până atunci, te voi proteja. La fel cum m-ai protejat şi tu pe mine.

— Nu ştiu dacă Nield îşi va reveni vreodată, spuse Obi-Wan, amintindu-şi ura din ochii lui.

— Este scăpat de sub control din cauza durerii, spuse Roenni încet. Doar tu mai poţi salva pacea, Obi-Wan.

— Nu mai pot face nimic, spuse Obi-Wan, învins. Nu-l pot influenţa Nield. Nici măcar nu va vorbi cu mine.

— De aceea l-ai chemat pe Jedi? întrebă Roenni. Poate să ajute Melida/Daan?

Obi-Wan aprobă din cap şi atinse piatra de râu.

— Dacă poate cineva să ajute, acela este Qui-Gon Jinn.

Avea o încredere absolută în Maestrul său, chiar dacă Qui-Gon nu mai credea în el.

În cele din urmă, veni ziua sosirii lui Qui-Gon. Obi-Wan

fusese instruit să-l întâmpine chiar în afara porţilor oraşului.

Simţi un val de plăcere când văzu silueta înaltă şi puternică a lui Qui-Gon păşind spre el. Un zâmbet de uşurare i se întinse pe chip. Zâmbetul îi dispăru încet când nu văzu nicio expresie de răspuns. Bineînţeles că nu era niciun zâmbet pe chipul Maestrului său. *Fostului* său Maestru. Evident, vederea fostului său Padawan îl umplea pe Cavalerul Jedi de agonie.

Expresia lui Qui-Gon se calmă şi deveni neutră. Dădu din cap spre Obi-Wan.

Deci, niciun salut. Nicio întrebare despre cum se simţea. Bine. Obi-Wan putea să se descurce şi fără ele. Ceruse ajutor, nu mângâiere. Înclină din cap ca răspuns la salut. Cei doi începură să intre împreună în oraş. Obi-Wan îl aşteptă pe Qui-Gon să vorbească. De ce nu vorbea? Dacă ar fi putut vorbi despre ceea ce se întâmplase, dacă Qui-Gon i-ar da măcar şansa de a-i explica...

Acum ştia un singur lucru. Îl ştiuse din clipa în care îl văzuse pe Qui-Gon. Voia să fie din nou Jedi. Şi nu numai Jedi, ci şi Padawanul lui Qui-Gon Jinn.

Voia tot ce lăsase deoparte. Îşi dorea viaţa înapoi.

Melida/Daan nu era lumea lui. Fusese atras de o cauză. O cauză justă, o cauză bună, era adevărat. Dar mai erau şi alte cauze juste în galaxie şi voia să lupte şi pentru ele. Se dovedise că Cerasi avusese dreptate. Îşi dorea o viaţă mai importantă decât ceea ce avusese pe Melida/Daan.

Îşi găsise din nou adevărata cale. Asta era bine. Totuşi, îl umplea disperarea. Tot ce trebuia să facă era să se uite la Qui-Gon pentru a şti că fostul său Maestru nu îl va primi niciodată înapoi.

Qui-Gon se aşteptase la jenă. Dar nu se aşteptase la durere.

Vederea feţei tinere şi pline de speranţă a lui Obi-Wan îl făcu să simtă din nou furie. Qui-Gon se luptă cu sentimentul. Ştia că era prea aspru.

Nu putea vorbi. Nu voia ca Obi-Wan să audă furia din vocea lui. Primele sale cuvinte trebuiau să fie calme. Aşa că, în schimb, dădu doar din cap în loc de salut. Văzu că răceala lui îl rănise pe băiat. Iar Obi-Wan suferise deja atât de mult. Încet, în timp ce mergeau, furia lui Qui-Gon se estompă şi compasiunea îi luă locul.

— Am fost foarte mâhnit să aud ştirile despre Cerasi, spuse el încet. Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, Obi-Wan.

— Mulţumesc, spuse Obi-Wan cu vocea sugrumată.

— Sunt multe lucruri de vorbit, continuă Qui-Gon. Dar cred că acele lucruri ar fi acum doar o distragere a atenţiei. Orice probleme am avea unul cu celălalt, nu înseamnă nimic în faţa unei planete care se apropie de război. Ar trebui să ne concentrăm asupra problemelor de aici.

Obi-Wan îşi drese glasul.

— Sunt de acord.

— Care sunt ultimele veşti despre Nield şi Wehutti?

— Nield îşi adună forţele. Acum are sprijinul lui Mawat şi al *Tinerilor Recuperatori*. Încearcă să obţină din nou ajutorul *Generaţiei de Mijloc*. Există zvonul că va începe foarte curând o bătălie, acolo unde a fost ucisă Cerasi. Ştiu că cei care îl urmează pe Wehutti se înarmează, de asemenea. Wehutti însuşi este în izolare.

Qui-Gon dădu din cap gânditor.

— Wehutti îşi direcţionează adepţii sau acţionează singuri?

— Cred că Wehutti nici măcar nu este în contact cu ei, spuse Obi-Wan. Nu vrea să vadă pe nimeni.

— Ne va vedea pe noi, spuse Qui-Gon cu fermitate.

Uşa lui Wehutti era încuiată. Qui-Gon bătu tare. Nu primi niciun răspuns.

— Ştim că nu vrea vizitatori, spuse Qui-Gon. Îşi scoase sabia de lumină de la brâu. Dar nu cred că noi avem nevoie de vreo invitaţie.

Qui-Gon activă sabia şi o folosi pentru a tăia încuietoarea. Deschise uşor uşa. Holul era gol, la fel şi ambele camere din partea din faţă a casei. Urcară scările cu precauţie. Verificară cameră după cameră, până când îl găsiră pe Wehutti într-un mic dormitor din spate. Tăvile cu alimente erau împrăştiate pe podea. Păturile groase atârnau peste ferestre, oprind toată lumina. Wehutti stătea pe un scaun tras lângă o fereastră, deşi nu putea vedea nimic prin ea. Nu se întoarse când intrară ei în cameră.

Qui-Gon intră în câmpul vizual al lui Wehutti şi se ghemui în faţa lui.

— Wehutti, trebuie să vorbim cu tine, spuse el.

Wehutti se întoarse încet spre Qui-Gon.

— A fost atât de multă confuzie. Eram pregătit să trag, bineînţeles. Dar nu cred că am făcut-o.

Qui-Gon îi aruncă o privire lui Obi-Wan. Wehutti retrăia ziua morţii lui Cerasi.

— Au fost mai mulţi *Tineri* decât aş fi crezut, continuă Wehutti. Nu am crezut că va trebui să ne folosim armele. Nu credeam că vor fi înarmaţi. Şi nu credeam că fiica mea, Cerasi a mea, va fi acolo. Nu avea armă, ştiai asta?

— Da, spuse Qui-Gon.

— O mai văzusem cu puţin timp înainte. Venise să mă vadă. Tu nu ştii asta.

— Nu, nu am ştiut-o, spuse Qui-Gon cu blândeţe.

— Am vorbit. A vrut să nu mă mai lupt cu *Tinerii*. Ne-am certat. Nu a fost o vizită bună. Dar apoi... a sugerat să nu mai vorbim despre lucruri aşa cum sunt, ci despre cum fuseseră cândva. Despre copilăria ei. Am avut câţiva ani buni, înainte să înceapă din nou războiul. Şi mi-am amintit totul brusc. Nu mă mai gândisem la asta de mult timp.

Lacrimile începură să cadă pe obrajii lui Wehutti.

— Mi-am amintit de mama ei. Mi-am amintit de fiul meu. Cerasi a fost cel mai mic copil al nostru. Se temea de întuneric. Obişnuiam să stau în cameră până când adormea. Stăteam lângă canapeaua ei de dormit şi ţineam o mână pe ea, ca să ştie că sunt acolo. Îmi atingea din când în când mâna în timp ce adormea. O priveam, şopti Wehutti. Era atât de frumoasă.

Deodată, se aplecă în scaun, lovindu-se cu fruntea de genunchi. Din trupul lui ieşiră suspine puternice.

— A fost atât de multă confuzie, spuse el cu vocea sufocată. Nu am văzut-o la început. Mă uitam la Nield. Soţia mea este îngropată în Sala aceea. Cenuşa ei zace acolo. Nu i-am putut lăsa să o facă.

— Wehutti, e în regulă, spuse Qui-Gon. Ai făcut ce trebuia. La fel şi Cerasi.

Wehutti ridică capul.

— Aşa spui tu. Aşa spun cu toţii, repetă el încet.

— Şi acum susţinătorii tăi se mobilizează pentru a începe un alt război, spuse Qui-Gon. Doar tu îi mai poţi opri. Poţi face asta, de dragul lui Cerasi?

Wehutti se întoarse spre Qui-Gon. Nu avea nicio expresie

în ochi, iar faţa lui părea golită de orice culoare. Strălucea de la urmele lacrimilor sale.

— Şi cum o va ajuta asta pe Cerasi? Nu-mi mai pasă de război sau de lupte. Nu mai pot opri nimic să se întâmple, asta e clar. Nu mai am ură. Nu mai am nimic.

— Dar Cerasi ar vrea ca tu să ajuţi, spuse Obi-Wan.

Wehutti se întoarse spre fereastra pe care nu vedea nimic.

— A fost atâta confuzie, spuse el amorţit. Eram gata să trag. Poate că am făcut-o. Poate că eu am ucis-o. Poate că nu am făcut-o. Nu voi şti niciodată.

Obi-Wan simţi un sentiment de lipsă de speranţă trecând prin el în timp ce părăseau casa lui Wehutti. Dacă nu intervenea Wehutti, războiul părea inevitabil.

Qui-Gon mergea gânditor lângă el. Obi-Wan habar n-avea la ce se gândea. Dar asta nu era ceva neobişnuit. Chiar şi atunci când erau Maestru şi Padawan, Qui-Gon îşi păstra adesea gândurile pentru el. Dădură un colţ şi aproape că se loviră de Nield. Uimit, Nield îi ocoli repede. Nu se uită la Obi-Wan, ci păru să privească prin el, de parcă ar fi fost invizibil. Pasul lui Obi-Wan şovăi. Încă nu era obişnuit cu impactul urii lui Nield.

— Ai spus că Nield te-a acuzat că eşti un străin, remarcă Qui-Gon. Asta a fost doar pentru că te-ai opus deciziei sale de a demola Sălile?

— Atunci a început, spuse Obi-Wan. Era supărat şi pe Cerasi, de asemenea. Dar lucrurile sunt mai rele acum.

— De la moartea lui Cerasi?

Obi-Wan aprobă din cap.

— El... a zis că moartea ei a fost din vina mea. Că ar fi trebuit să o supraveghez pe ea în loc să încerc să salvez Sala. A spus că din cauza mea s-a grăbit ea să vină la faţa locului în ziua aceea.

Qui-Gon îl privi gânditor.

— Şi tu ce crezi?

— Nu ştiu, şopti Obi-Wan.

— Nield te-a acuzat de ceea ce se teme că a făcut el însuşi, spuse Qui-Gon. Dacă n-ar fi fost atât de hotărât în privinţa Sălilor, Cerasi ar fi fost în viaţă. De asemenea, se teme că el a ucis-o pe Cerasi, la fel cum face şi Wehutti. Amândoi se tem că au tras focul care a ucis-o.

Obi-Wan aprobă din cap. Nu avea încredere în sine să

vorbească. Nu se putea gândi la ziua aceea fără să fie copleşit de sentimente de vinovăţie şi pierdere.

Qui-Gon se opri.

— Moartea lui Cerasi nu a fost din vina ta, Obi-Wan. Nu poţi împiedica ceea ce nu poţi vedea venind. Nu poţi face decât ceea ce crezi că este corect în fiecare moment din timp în care trăieşti. Putem planifica, spera şi ne putem teme de viitor. Ceea ce nu putem face, este să îl cunoaştem.

Poţi face ceea ce crezi că este corect în fiecare moment din timp în care trăieşti.

Qui-Gon vorbea şi despre decizia lui Obi-Wan de a rămâne? Speranţa crescu în Obi-Wan. Îl iertase oare?

Qui-Gon începu să meargă din nou.

— Aici avem doi oameni îndureraţi care se tem în secret că au ucis-o pe persoana pe care o iubeau cel mai mult pe lume. Poate că obţinerea păcii este la fel de simplă ca şi răspunsul la o singură întrebare: Cine a ucis-o pe Cerasi? Uneori, întregul război poate lua un alt curs din cauza unei pierderi tragice.

Deci Qui-Gon nu vorbise despre decizia lui Obi-Wan. Mintea lui era fixată pe problema pe care o avea în faţă. Cum şi trebuia să fie. Îl trata pe Obi-Wan cu compasiune, dar era o compasiune rece. Nu-l iertase.

— Dar cum putem descoperi cine a tras efectiv focul ucigaş? întrebă el. Wehutti are dreptate. A fost atâta confuzie. Nield şi Wehutti au fost amândoi gata să tragă.

Se opriră. Obi-Wan văzu cu surprindere că Qui-Gon îl adusese în piaţa unde fusese împuşcată Cerasi.

— Acum, Obi-Wan. Spune-mi ce ai văzut în ziua aceea, îl instrui Qui-Gon.

— Nield şi forţele sale erau aici, spuse Obi-Wan, arătând zona. Wehutti, acolo. Eu am stat aici. Armele le erau ridicate şi schimbau ameninţări. Cerasi a urcat prin grătarul fântânii. Am văzut-o... Gâtul lui Obi-Wan se strânse. Îşi drese vocea şi continuă. Nu am putut cred că era acolo. A început să alerge, iar eu am fugit şi am auzit focul de blaster... Nu am ştiut de unde a venit, aşa că am continuat să alerg. Îmi era atât de frică, dar nu m-am putut mişca suficient de repede şi ea a căzut. Era atât de frig şi vremea era cenuşie. Tremura...

— Aşteaptă, spuse Qui-Gon brusc. Nu-mi mai spune povestea ca un prieten îndurerat. Îşi înmuie tonul. Ştiu că este

greu, Obi-Wan. Dar nu pot afla nimic dacă emoţiile vor colora tot ceea ce spui. Trebuie să-ţi aminteşti fără vină sau întristare. Spune-mi cum ar face-o un Jedi. Păstrează sentimentele în inima ta. Spune-mi doar ceea ce a văzut mintea ta. Acum, închide ochii.

Obi-Wan închise ochii. Îi trebuiră câteva clipe ca să se adune. Căută un spaţiu liber pentru a lăsa amintirile să-i vină. Îşi calmă mintea şi îşi încetini respiraţia.

— Am auzit sunetul grătarului înainte să o văd. Deja mă întorceam spre stânga. Ea a văzut totul dintr-o singură privire. S-a ridicat la nivelul solului. De îndată ce picioarele ei au atins pământul, a început să alerge. A sărit peste zidul fântânii. M-am întors înapoi spre dreapta doar pentru o clipă. Nield era surprins. L-am văzut pe Wehutti cu coada ochiului. El...

Obi-Wan se opri, şocat de claritatea amintirilor sale.

— Şi-a coborât blasterul, spus el cu surprindere. Nu el a împuşcat-o pe Cerasi.

— Continuă, spuse Qui-Gon.

— Am fugit şi l-am pierdut din vedere pe Nield. Mă uitam la Cerasi, încercând să ajung la ea. Am văzut lumina soarelui sclipind pe acoperişul clădirii de dincolo de piaţă. Îmi amintesc că speram că reflexia nu-mi va intra în ochi. Trebuia să văd totul. Am auzit focul de blaster. Atunci a căzut.

— Deschide ochii, Obi-Wan. Am o întrebare pentru tine.

Ascultător, Obi-Wan deschise ochii.

— Nu ai spus că vremea era cenuşie? Era înnorat?

Obi-Wan aprobă din cap.

— Atunci cum ar fi putut sclipi lumina soarelui pe un acoperiş?

Qui-Gon puse mâinile pe umerii lui Obi-Wan şi-l întoarse.

— Uite. Acolo sus. Ai fi putut să vezi pe cineva pe acoperiş? Nu crezi că strălucirea pe care ai văzut-o a fost flacăra ţevii unei puşti blaster?

— Da, spuse entuziasmat Obi-Wan. Ar fi putut fi.

— Şi mai am o întrebare pentru tine, continuă Qui-Gon. Tu spui că *Bătrânii* aveau arme în ziua aceea. Dar asta a fost înainte ca ei să le aducă de la depozitele din sate. De unde le-au luat? Dacă ai confiscat toate armele şi le-a păstrat în depozitul tău, cum au reuşit *Bătrânii* să se reînarmeze?

— Nu ştiu, spuse Obi-Wan. Am presupus că le-au adus prin

contrabandă de la sate.

Qui-Gon îi aruncă un zâmbet rece.

— Ai presupus? Asta nu sună ca un Jedi.

Obi-Wan încercă să nu arate cât de prost se simţea. Qui-Gon avea dreptate. Fusese scufundat în propria sa nenorocire. Pierduse disciplina minţii care era scopul fiecărui Jedi. Qui-Gon văzuse asta. Şi acum, fostul său Maestru avea şi mai puţină încredere în el decât înainte.

* * *

Pentru a afla cum se înarmaseră *Bătrânii*, Qui-Gon decise să înceapă din locul cel mai evident: depozitul unde Echipa de Securitate adunase armele confiscate. Nield trebuie că intrase în el. Dar ar fi putut şi *Bătrânii* să fure din el?

Merseră către depozit în tăcere. Acum era atât de multă tăcere între ei, îşi dădu seama Qui-Gon. Şi nu era liniştea dintre doi tovarăşi. Văzuse emoţiile pe care Obi-Wan se străduia să le ascundă. În primul rând, speranţa că Qui-Gon îl iertase.

Qui-Gon îl iertase, desigur. Nu era sigur când se întâmplase – când auzise vocea lui Obi-Wan în timp ce raporta moartea lui Cerasi sau când fostul său Padawan îl întâmpinase la poartă cu atâta speranţă pe faţă. Poate că se întâmplase treptat, dar se întâmplase, şi el ştia asta.

Qui-Gon nu se considera un om dur. Obi-Wan făcuse o alegere impulsivă într-un moment complicat. Fusese o alegere pe care ajunsese să o regrete. Asta făcea parte din creştere. Nu iertarea era scopul. Qui-Gon trecuse deja la următorul pas.

Îl va primi pe Obi-Wan înapoi dacă i-o cerea? Nu credea că ar fi făcut-o. Dar sentimentele s-ar putea schimba, îşi spuse Qui-Gon, luptându-se să fie sincer. Se mai întâmplase asta înainte. Deci, era mai bine să aştepte, să nu spună nimic. Obi-Wan trebuia să accepte consecinţele deciziei sale. Una dintre ele era incertitudinea.

Depozitul era pustiu, închis la exterior cu o încuietoare puternică. Qui-Gon o tăie cu sabia de lumină şi împinse usa. Un băiat şi o fată stăteau pe podeaua spaţiului gol, vorbind. Ridicară privirea, surprinşi, atunci când Qui-Gon intră cu paşi mari. O recunoscu pe fată drept Deila, dar nu îl recunoştea pe băiatul robust, cu faţa rotundă.

Deila se ridică în picioare când îl văzu pe Obi-Wan. Apoi păru confuză. Din moment ce Obi-Wan nu mai era şeful ei, păru ea să gândească, era corect să-i mai arate respect? Se aşeză repede pe scaunul paznicului. Băiatul făcu o încercare de a se ridica pe jumătate, dar Deila îi aruncă o privire şi el se aşeză repede înapoi.

Qui-Gon văzu faţa lui Obi-Wan roşindu-se. Cei doi fuseseră cândva prietenii lui. Dar Nield trasase liniile de luptă şi acum îi erau loiali lui. Qui-Gon se întrebă cât de mare era o astfel de loialitate. De ce stăteau cei doi într-un depozit gol, în spatele unei uşi închise din exterior? Trebuie să fi intrat într-o fereastră. Se ascundeau oare?

— Bună, Deila, spuse Qui-Gon pe un ton prietenos. Mă bucur că te găsesc sănătoasă.

Deila dădu din cap rece către Qui-Gon.

— Sunt surprinsă să te văd înapoi pe Melida/Daan.

— Anumite facţiuni de pe Melida/Daan au cerut asistenţă Jedi, răspunse Qui-Gon. Sunt aici ca să vă ajut.

Deila îi aruncă o privire lui Obi-Wan.

— Cred că ştiu care facţiune a cerut ajutor.

— Sunt mulţi care încă mai speră la pace, spuse Obi-Wan. Tu ai fost odată printre ei.

Deila se înroşi.

— Pace a fost întotdeauna obiectivul nostru final. Ce vreţi?

— Doar câteva răspunsuri, spuse Qui-Gon.

— Nu am niciun răspuns de dat.

— Nu ţi-am pus încă nicio întrebare.

— Încercăm să aflăm cum şi când s-au reînarmat *Bătrânii* şi *Tinerii*, spuse Obi-Wan. A luat cineva arme de aici? Evident, depozitul a fost golit. Se întoarse spre băiat. Tu ştii, Joli?

— Nu spune nimic, Joli, zise Deila tăios. Nu avem nimic de spus unui străin.

Qui-Gon veni mai aproape şi o fixă pe Deila cu privirea sa pătrunzătoare, albastră. Ar fi putut folosi Forţa pe fata aceea, dar ar fi fost mai bine să lase propriile emoţii să o ghideze. Simţea nelinişte în ea. Îl respecta pe Obi-Wan. Simţea şi asta.

— Ştii că Obi-Wan a luptat din greu pentru Melida/Daan, spuse Qui-Gon. A doborât fiecare turn deflector din Zehava pentru voi, riscând foarte mult. El, Nield şi Cerasi au conceput strategia care a câştigat războiul. El a luptat cot la cot cu tine în

acel război. După ce a venit pacea, tot el şi-a riscat viaţa pentru a dezarma luptătorii. Chiar dacă este un străin, a fost de asemenea, instrumental în salvarea lumii tale. Acum, continuă să-şi rişte viaţa rămânând aici, pentru că el crede că poate ajuta. De ce nu-i mai arăţi respect?

Fioroasa Deila se pleoşti sub privirea lui Qui-Gon şi începu să bombăne.

— Nu ştiu.

— Când nu îţi cunoşti propria minte, o umpli cu credinţele altuia. Eşti atât de sigură că tot ceea ce spune Nield este adevărat?

Deila îi aruncă o privire lui Joli. Poate că Qui-Gon ridicase o întrebare pe care tocmai o discutaseră. Joli dădu din cap spre ea.

— Nu, mormăi ea.

— Atunci îmi vei răspunde la întrebări dacă poţi? Poţi ajuta la obţinerea păcii pe Melida/Daan.

Deila îi aruncă o privire lui Obi-Wan, apoi îşi muşcă buza.

— Bineînţeles că vreau să ajut la obţinerea păcii.

Qui-Gon îi făcu semn lui Obi-Wan.

— Unde sunt armele? întrebă Obi-Wan.

— Mawat le-a luat pe majoritatea, spuse Deila. Le muta într-o locaţie mai sigură, spunea el. Nu ştiu unde.

— El i-a reînarmat pe Nield şi pe *Tineri*? întrebă Obi-Wan.

Qui-Gon văzu ochii Deilei alunecând spre Joli înainte să dea din cap.

— A spus că auzise că *Bătrânii* aveau arme. Nield i-a dat permisiunea. Ce aş fi putut face? Nield este Guvernator.

Deci Mawat luase tot ce voia. Ştia că Obi-Wan ar fi refuzat să-i deschidă depozitul. Dar de unde îşi luaseră armele *Bătrânii*?

Faţa rotundă a lui Joli era roşie. Se uită nervos la Deila.

— Cred că ar trebui să le spunem, spuse el.

— Taci, Joli! se răsti Deila.

— Nu vreau să lupt din nou într-un război! strigă Joli. Şi tu ai spus că nu mai vrei! De aceea ne ascundem aici, îţi aminteşti?

— Ce vrei să ne spui, Joli? întrebă Qui-Gon.

— Mawat i-a înarmat pe *Bătrâni* în ziua aceea, izbucni Joli.

— Mawat? întrebă Obi-Wan, şocat. Dar de ce?

— Pentru că voia o confruntare, ghici Qui-Gon. Nu-i aşa,

Joli?

Joli aprobă din cap.

— Dacă ar fi izbucnit o bătălie, Nield ar fi fost făcut responsabil. Mawat a vrut să se asigure că vor fi probleme. El... chiar el a pus lunetiştii pe acoperiş pentru a începe bătălia dacă Nield sau Wehutti dădeau înapoi. Avea nevoie de război.

— Pentru a putea prelua puterea, sugeră Qui-Gon.

— Crede că Nield este prea slab, spuse Joli, lăsându-se cu spatele la perete. Acum a planificat o altă bătălie.

— Astăzi? ghici Obi-Wan. De aceea vă ascundeţi?

Deila îşi muşcă buza.

— A încercat să ne recruteze. În schimb, noi ne-am ascuns. Nu mai vrem să luptăm. Mai ales că nimeni nu-l poate găsi pe Nield. Mawat a planificat o acţiune mare, dar nu ştim sigur ce. Acţionează de capul lui. A vrut să pun nişte explozivi. Dar nu are autoritatea de a începe un război cu *Bătrânii*!

— Cred că atât Mawat cât şi Nield sunt nebuni, spuse Joli. Noi am avut pace pe lumea noastră. De ce nu putem să o avem în continuare?

— Asta este o întrebare foarte bună, Joli, spuse Qui-Gon. Aş dori ca fiecare planetă din galaxie să poată răspunde la întrebarea asta.

* * *

— Deci, unul dintre lunetişti a ucis-o pe Cerasi, spuse Obi-Wan când ajunseră în stradă. Se simţea ameţit de ceea ce aflase. Din cauza lui Mawat, a murit. Chestia amuzantă este că şi Mawat a iubit-o pe Cerasi.

— Important este că nu Nield a ucis-o pe Cerasi, spuse Qui-Gon. Trebuie să ştie asta şi trebuie să afle şi despre trădarea lui Mawat. Ştii unde ar putea fi Nield?

— În oricare dintr-o duzină de locuri, spuse Obi-Wan, gândindu-se. În tuneluri. În parc...

— Hai să ne despărţim, spuse Qui-Gon sumbru. Nu prea mai avem timp. Se întinse în mantie şi scoase sabia de lumină a lui Obi-Wan, apoi i-o aruncă. Ţine aici. Am sentimentul că vei avea nevoie de ea.

Mâna lui Obi-Wan se curbă pe mânerul sabiei. Când o ridică, Forţa curse brusc prin el. În timp ce o ataşa la centură, îşi

ridică bărbia şi întâlni privirea lui Qui-Gon. Pentru prima dată de la sosirea fostului său Maestru, nu simţi nicio ruşine. Nu conta ce gândea Qui-Gon. El încă mai era un Jedi.

* * *

Obi-Wan se duse la Lacul Weir, unde Nield petrecuse vremuri fericite pe când era băiat. Se duse apoi la clădirea Congresului Unificat. Merse peste tot pe unde se putea gândi, până când se opri brusc şi ştiu exact unde era Nield.

Era cu Cerasi.

Obi-Wan se repezi pe străzile ciudat de pustii. Auziseră cetăţenii Zehavei că se pregătea o bătălie? Dar nu avea timp să-şi facă griji pentru asta.

Obi-Wan ajunse la Sala Dovezilor. Intrarea avea găuri de foc de blaster şi de burghie cu plasmă. Împinse uşa şi păşi prin întuneric. Aşteptă ca ochii să i se acomodeze, apoi merse pe culoar până acolo unde fusese plasată piatra mortuară a lui Cerasi.

Nield zăcea pe podea, cu un braţ înfăşurat în jurul pietrei lui Cerasi. Nodul se mări în gâtul lui Obi-Wan. Orice furie pe care o simţise dispăru instantaneu. Îşi aminti poveştile lui Cerasi despre copilăria lui Nield. Cum fiecare persoană pe care o iubise fusese ucisă – tatăl, mama, fraţii şi o verişoară care îl crescuse după aceea. Devenise un orfan fără adăpost, temându-se să aibă încredere sau să mai iubească pe cineva. Apoi o întâlnise pe Cerasi. Dacă durerea lui Obi-Wan era groaznică, cea a lui Nield trebuia să fie chiar mai rea.

De îndată ce Nield îl văzu pe Obi-Wan, se ridică în picioare.

— Cum îndrăzneşti vii aici, spuse el tremurat.

— A trebuit să te găsesc, spuse Obi-Wan. Am aflat ceva ce ar trebui să ştii.

— Nu-mi poţi spune nimic din ce trebuie să ştiu, tună Nield dispreţuitor.

— Nu tu ai ucis-o pe Cerasi, spuse repede Obi-Wan.

— Ai dreptate – ai fost tu! strigă Nield.

— Nield, spuse încet Obi-Wan. Ştii că şi mie mi-e dor de ea. Am fost prieteni cândva. Ce s-a întâmplat? De ce mă urăşti atât de mult?

— Pentru că e moartă! ţipă Nield.

Deodată, se repezi la Obi-Wan. Îl atacă cu pumnii, loviturile plouând pe capul şi umerii lui Obi-Wan. Nield era vânos şi puternic, dar Obi-Wan era mai mare, mai puternic şi mai bine antrenat. Îi fu uşor să-l ocolească pe Nield, să-l apuce de braţe şi să i le strângă la spate. Nield încercă să se răsucească.

— Nu te zbate şi nu o să te doară, ordonă Obi-Wan, dar Nield continuă să încerce să se elibereze. Ascultă-mă, Nield. Mawat este cel care i-a înarmat pe *Bătrâni*.

Nield încetă să se mai zbată.

— Vrea un război, continuă Obi-Wan. Dacă începe şi dacă *Tinerii* nu câştigă, tu vei fi blamat. Bănuiesc că ar putea fi mână în mână cu *Bătrânii*. Vrea să conducă el pe Melida/Daan şi va face orice alianţă va putea.

— Mawat nu m-ar trăda, spuse Nield.

Obi-Wan îi ignoră protestul.

— Mawat a vrut să înceapă să se tragă ziua în care a murit Cerasi. A poziţionat lunetişti pe acoperiş. Le-a ordonat să tragă dacă tu sau Wehutti aţi fi dat înapoi. Iar ei au tras. Aşa a fost ucisă Cerasi. Nu ai fost tu. Nu a fost nici Wehutti.

Obi-Wan dădu drumul braţelor lui Nield. Nield se întoarse cu faţa spre el.

— Mawat m-a presat să ne mobilizăm, spuse Nield fără tragere de inimă. La început am fost de acord. Dar după Cerasi... nu m-am mai putut gândi. Abia mai puteam respira. Dar mi s-a întâmplat ceva aici, lângă Cerasi. Am văzut cât de mult greşisem. Cum aş fi putut să vreau un alt război? Acum văd de ce mă tot împingea de la spate.

Obi-Wan auzi sunete în afara Sălii. Schimbă o privire nedumerită cu Nield. Sala nu avea ferestre, deci se grăbiră spre intrarea din faţă. Priviră prin găurile de burghie. Mawat şi un grup de *Tineri Recuperatori* erau afară. Erau ocupaţi să aşeze ceva de pereţi.

— Conectează explozivi, ghici Obi-Wan. Vor să o arunce în aer. Asta îi va provoca pe *Bătrâni*. Şi Mawat va da vina pe tine, Nield. Toată lumea îl va crede. La urma urmei, tu eşti cel care a propus distrugerea Sălilor.

— Trebuie să-i oprim, spuse Nield.

Obi-Wan remarcă utilizarea inconştientă a pluralului de către Nield. Scoase sabia de lumină şi o activă. Când prinse

viaţă şi îi văzu strălucirea albastră palidă, simţi o undă de încurajare trecând prin el.

— Îi putem ataca împreună, spuse el.

Nield aprobă din cap şi întinse mâna după vibro-lamă.

— Noroc, spuse Obi-Wan.

Încet, Nield începu să rânjească.

— Nu avem nevoie de noroc.

— Toată lumea are nevoie de noroc.

— Nu noi.

Nield puse mâna pe umărul lui Obi-Wan. Prietenia lor se ridicase din cenuşă şi fum. Afară era pericol, dar aveau să-i facă faţă împreună.

Cu armele ridicate, ţâşniră afară pentru a-l întâlni pe Mawat.

* * *

Qui-Gon speră că Obi-Wan avea mai mult succes în localizarea lui Nield decât el. Tunelurile erau pustii. Cei mai mulţi *Tineri* îşi găsiseră deja locuinţe deasupra.

Zăbovi în camera unde îşi avuseseră *Tinerii* sediul central înainte de război. Poate că era ceva acolo care să-l poată conduce la Nield.

Se opri în camera mică, alăturată, unde Cerasi dormise cu cei mai mici dintre *Tineri*. Nimeni nu-i luase lucrurile personale, dar cineva lăsase flori pe zona ei de dormit, cu pătura pliată frumos şi cu saltea rulată. Qui-Gon netezi pătura cu mâna. I se păru foarte bine aranjată. Făcuse Cerasi ordine în ultima dimineaţă din viaţa ei.

Simţi o mică umflătură în pătură. Îşi strecură mâna între pliuri şi descoperi un disc de mesaje holografice. Qui-Gon introduse discul în unitatea sa de mesaje holografice. Lasase Cerasi în urmă un ultim mesaj?

* * *

Obi-Wan şi Nield se aruncară în luptă. Erau depăşiţi numeric, dar surpriza era în favoarea lor. Primul lor obiectiv fu să împiedice echipa lui Mawat să mai ataşeze alte dispozitive explozive. Obi-Wan şi Nield atacară cu furie.

Sabia de lumină se simţea atât de bine în mâna lui Obi-Wan. Se mişca graţios, perfect echilibrat, sabia părând a fi o ceaţă de mişcare. Nield ataca cu vibro-lama, lovind cutiile cu explozivi şi prefăcându-le în grămezi de resturi. *Tinerii Recuperatori* renunţară la restul de dispozitive de sincronizare şi fugiră.

Îi împinseră pe *Recuperatori* până în piaţă. Acolo, Mawat îşi organizase deja restul forţelor. Obi-Wan şi Nield se adăpostiră în spatele fântânii secate. Zidul de piatră curbat îi proteja de focurile de blaster. Dar nu vor putea rezista mult timp.

— Ce să facem? îl întrebă Nield pe Obi-Wan, ferindu-şi capul în timp ce focul de blaster lovea piatra, aruncând aşchii. Eu nu am blaster, ci doar vibro-lama asta.

Obi-Wan ridică repede capul, apoi se aplecă din nou.

— E clar că suntem depăşiţi numeric. Şi, probabil că Mawat a chemat întăriri.

— Ei bine, cel puţin nu vor putea arunca în aer Sala, spuse Nield îngrijorat.

— Vom găsi o soluţie, îl asigură Obi-Wan.

Dar, în sinea lui, nu era tot atât de încrezător. Îşi dorea să vină Qui-Gon. Împreună, puteau da peste cap forţele lui Mawat. Dar cu o singură sabie de lumină, Obi-Wan nu credea că îl putea proteja pe Nield şi să lupte în acelaşi timp.

Deodată, în spatele lor izbucni un foc blaster. Obi-Wan şi Nield se întoarseră, tresărind. Deila, Joli şi Roenni se îndreptau spre ei, trăgând în timp ce fugeau.

— Ne-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ajutor, spuse Deila în timp ce ateriza lângă ei, în spatele zidului fântânii. Roenni i-a organizat pe ceilalţi. Vor ataca forţele lui Mawat din cealaltă parte.

În momentul în care Deila termină de vorbit, văzură mai mulţi *Tineri* care se revărsau în piaţă, înconjurându-l pe Mawat. În cele din urmă, şansele deveniră egale.

— Să mergem! strigă Obi-Wan.

Săriră peste zidul fântânii şi fugiră spre luptă. Salvele de blaster plouau în jurul lor, dar Obi-Wan reuşi să le devieze cu sabia de lumină. Cu un sentiment de profundă recunoştinţă, simţi Forţa intrând în el şi îndrumându-l. Se mişca fără să trebuiască să planifice, anticipând de unde avea să vină salvele.

Mawat fluieră şi o echipă de *Tineri Recuperatori* apăru

brusc după un colţ. Se alăturară şi ei luptei. Cu sabia de lumină legănându-se, Obi-Wan se strădui să ajungă la Mawat. Dacă l-ar putea captura, poate că s-ar sfârşi bătălia.

Un membru al *Tinerilor Recuperatori* îl luă la ţintă pe Nield cu blasterul său, iar Obi-Wan lovi, aproape conectându-se cu încheietura mâinii băiatului. Sabia îi arse pielea şi el scoase un urlet. Căzu în genunchi, cu faţa albă de durere.

Nield şi Obi-Wan schimbară o privire rapidă de regret. Aceasta era greşeala supremă, ceea ce credeau că nu s-ar fi putut întâmpla niciodată. *Tinerii* se luptau între ei. Şi o făceau chiar în locul unde murise Cerasi.

De parcă ar fi chemat-o, vocea lui Cerasi umplu brusc aerul.

— *Am luat decizia după încheierea războiului*, spuse ea cu voce clară. *Nu voi mai purta nicio armă. Nu voi mai lupta în numele păcii. Dar astăzi aş putea muri pentru asta.*

Toată lumea îngheţă. Obi-Wan îşi simţi inima bubuindu-i în piept. Se uită sălbatic în jur. Îl văzu pe Qui-Gon stând pe peretele fântânii. Jediul ţinea în mână un dispozitiv de amplificare. *Tineri* le folosiseră în primele bătălii ale războiului, când îi păcăliseră pe *Bătrâni* să creadă că aveau mai multe arme decât în realitate.

Cerasi sclipea în fântâna secată sub forma unei holograme. Obi-Wan auzi icnete în jurul lui. Se uită la feţe celorlalţi şi văzu şoc şi tristeţe.

Cerasi atinsese atâtea vieţi. Pătrunsese în atâtea inimi. *Tinerii* luptaseră cot la cot cu ea, suferind pierderi şi victorii împreună cu ea, şi fuseseră inspiraţi tot de ea. Acum, doar ea mai avea puterea de a-i face să se oprească şi să asculte.

— *Făceţi-mi o favoare, prieteni. Nu-mi construiţi monumente. Dar nici nu le distrugeţi. Istoria nu este în favoarea noastră, dar asta nu înseamnă că ar trebui să o anihilăm. Nu lăsaţi să moară visul nostru de pace. Munciţi pentru el, nu ucideţi. Am purtat un război pentru pace. Am spus mereu că un singur război ar fi trebuit să fie suficient.*

Cerasi le aruncă un zâmbet şmecher pe care Obi-Wan şi-l aminti atât de bine.

— *Nu plângeţi prea mult pentru mine. La urma urmei, am vrut pace.* Ridică din umeri. *Priviţi totul aşa. Acum, o am pentru totdeauna.*

Imaginea lui Cerasi dispăru. Piaţa se goli de prezenţa ei vibrantă. Dar rămăsese ecoul iubirii şi al raţiunii ei. Lângă Obi-Wan, Nield îşi aruncă arma. Obi-Wan îşi dezactivă sabia de lumină. Amândoi se uitară la Mawat. El se uită fix înapoi, sfidător. Unul câte unul, ceilalţi din piaţă îşi aruncară armele. Cu toţii se întoarseră spre Mawat. Sfidarea se scurse de pe faţa lui. Îşi lăsă blasterul să cadă. Ultima bătălie pentru Zehava se încheiase.

* * *

Datorită negocierilor abile ale lui Qui-Gon şi puterilor lui Wehutti şi Nield, se ajunsese la un acord de pace puternic pe Melida/Daan. Nield fu de acord să împartă puterea cu *Bătrânii* Melida şi Daan. Oraşul nu avea să mai fie împărţit, nici după trib, nici după vârstă. Mawat se întoarse la sate cu câţiva dintre adepţii săi.

Văzuse oraşul scăpând de sub controlul lui Nield şi se văzuse pe sine ca salvator al Melidei/Daan. Se înşelase şi recunoscuse acest lucru în faţa lui Nield şi a *Tinerilor*.

Cuvintele lui Cerasi îl mişcaseră şi pe el.

— Poate că îşi va găsi propria iertare la sate, îi spuse Nield lui Obi-Wan.

Stăteau în faţa fântânii în ziua plecării lui Obi-Wan.

Plănuia să se întoarcă la Templu. Va întreba Consiliul dacă se putea întoarce la Jedi. Qui-Gon fusese de acord să-l însoţească.

Nield îşi aruncă braţul pe după umerii lui Obi-Wan.

— Ţi-am făcut multe necazuri, prietene. A fost frumos din partea ta să găseşti iertare în inima ta.

— Tristeţea îi poate învinge pe cei mai buni dintre noi, spuse Obi-Wan.

Nield privi gânditor spre fântână.

— Acum îmi dau seama că aproape ajunsesem să transform Melida/Daan din nou în sângerosul câmp de luptă pe care l-am urât atât de mult. Adevărul este, Obi-Wan, că mi-a fost frică.

Obi-Wan se trase înapoi pentru a-l privi.

— Tu? Speriat?

— M-am simţit singur, spuse Nield simplu. Am avut o

slujbă prea mare pentru ca să mă descurc. Aveam nevoie de îndrumare şi nu era nimeni la care să apelez. Mi se părea că niciun *Bătrân* şi niciun membru al *Generaţiei de Mijloc* nu avea idei bune. Dar constat că nu este adevărat. Ascultam vocile cele mai puternice. Acum descopăr că mai sunt şi alţii care împărtăşesc viziunea noastră despre pace pentru Melida/Daan.

— Ai creat o lume nouă, îi spuse Obi-Wan.

— Împreună am făcut-o, îl corectă Nield. Acum mai am doar un singur regret.

— Că Cerasi nu este aici să o vadă, termină blând Obi-Wan.

* * *

Mai târziu, Obi-Wan se îndrepta spre transportor alături de Qui-Gon. Tânjea să rupă tăcerea. De ce se simţea atât de ciudat acum? Astfel de tăceri erau pline de sentimente, presupuse el. Sentimente care nu ar fi putut fi împărtăşite.

Trebuia să rupă tăcerea. Trebuia să pună întrebarea care îi sfâşia inima. Îi era frică de răspuns, dar era mai rău să nu ştie.

— Mă vei accepta vreodată înapoi, Qui-Gon?

Cuvintele plutiră în aerul rece. Qui-Gon nu răspunse, ci continuă să meargă.

— Ştiu că îmi este menit să fiu Jedi, adăugă Obi-Wan. Nu mă voi mai îndoi niciodată de asta.

— Şi eu ştiu că eşti menit să fii Jedi, răspunse Qui-Gon cu grijă. Dar dacă eşti menit să fii din nou Padawanul meu, asta nu este la fel de clar.

Inima lui Obi-Wan se prăbuşi. Ştia că era inutil să se certe cu Qui-Gon, sau să încerce să-l convingă. Îl umplu dezolarea. Nu era îndeajuns să fie doar Jedi.

Trebuia să fie Padawanul lui Qui-Gon. Nu pentru că îl dezamăgise o dată, iar mândria lui cerea o a doua şansă. Nu o făcea din mândrie. Adânc în inima lui, simţea că aşa era corect. Cu toate astea, Qui-Gon nu simţea la fel. Trebuia să fie suficient să fie doar Jedi.

Dintr-o dată, comunicatorul lui Qui-Gon începu să dea semnal. Acesta se uită la mesaj, păli, iar pasul îi şovăi.

— Ce este? întrebă Obi-Wan.

— Un mesaj de la Templu, spuse Qui-Gon grav. Un mesaj

de urgenţă extremă. Templul este asediat. S-a făcut o încercare de a-l asasina pe Yoda!

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii.

Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început

să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea

puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul

extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva

navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre.”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

